

พื ม ๓ ค ำ
สำนักพิมพ์

พิณที่รัก พยายาม

GOING TO THE SUN

แรงแพยายามนำพา...สู่ความปรารถนาแห่งหัวใจ

ณารา

พจนานุกรม พจนานุกรม พจนานุกรม

GOING TO THE SUN

ณารา

มนุษย์สร้างคำพูดขึ้นมา ชีตเขียนถ้อยคำลงบนแผ่นดินเหนียว ผืนหนัง ไม้ไผ่ และ กระดองเต่า

การค้นพบกระดาษและการพิมพ์ ทำให้หนังสือมีรูปลักษณ์ที่พวกเขาได้สะดวก และเผยแพร่ไปในวงกว้างอย่างไม่เคยปรากฏมาก่อนในประวัติศาสตร์ การพิมพ์ช่วย สถาปนาภาษาของแต่ละชาติให้มั่นคง ช่วยให้ภาษาของสามัญชนแพร่หลาย ทำให้ คนอ่านออกเขียนได้เพิ่มสูงขึ้น และขยายวงกว้างออกไปนอกวงผู้นำและนักบวช

และแท้จริงแล้ว การพิมพ์หนังสือคือการเปลี่ยนแปลงอย่างถึงรากถึงโคน ทั้งทาง ความคิดและสังคม

พื ม (ป) ค ำ

สำนักพิมพ์

สุพรรณิย์แห่งรัก

ก่อตั้ง ค.ศ. ๒๐๐๐

ลำดับที่ ๙๒๗

GOING TO THE SUN ทัศน์ที่รักพยาบาล

ผู้เขียน : ฉมาธา

พิมพ์ครั้งแรก : เมษายน ๒๕๖๔

พิมพ์โฆษณาครั้งนี้ได้รับอนุญาตจากเจ้าของลิขสิทธิ์ตามกฎหมายแล้ว

© สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ (ฉบับเพิ่มเติม) พ.ศ. ๒๕๕๘

ไม่อนุญาตให้สแกนหนังสือหรือคัดลอกเนื้อหาส่วนหนึ่งส่วนใดเพื่อการสร้างฐานข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์
เว้นแต่ได้รับอนุญาตจากสำนักพิมพ์และเจ้าของลิขสิทธิ์แล้วเท่านั้น

ISBN 978-616-00-4241-8

ราคา ๒๖๕ บาท

เจ้าของ ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา : บริษัทสถาพรบุ๊คส์ จำกัด

ประธานเจ้าหน้าที่บริหาร/บรรณาธิการอำนวยการ : วรพันธ์ โลกิตสถาพร กรรมการผู้จัดการ : ดร. สุภัคชญา โลกิตสถาพร

ผู้ช่วยกรรมการผู้จัดการ/บรรณาธิการบริหาร : เฉติยา โลกิตสถาพร รองบรรณาธิการบริหาร : วสันต์ พร้อมเมธีธัญญาดี

ผู้จัดการฝ่ายขาย : กิ่งแก้ว ลิกกะไชย หัวหน้ากองบรรณาธิการสร้างสรรค์ : พัชรี แต่แดงเพชร

หัวหน้ากองบรรณาธิการสร้างสรรค์สรณวินัย : พิชราพร บุญส่ง

ผู้ช่วยบรรณาธิการบริหาร : อุมกพร สกุลบัณฑิต สุชาดา ใจสุข

หัวหน้ากองบรรณาธิการสำนักพิมพ์ : ศรีณย์รัชต์ เขียงไกรเวช

บรรณาธิการเล่ม : อุมกพร สกุลบัณฑิต

ออกแบบปก : สุพิน มาลัยทอง รูปเล่ม : นิพนธ์ เลิศชัยศิริสกุล

พิมพ์ที่ : บริษัท วี พรีนซ์ (๑๙๙๑) จำกัด

satapombooks

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย บริษัทสถาพรบุ๊คส์ จำกัด

๑๘ ซอยลาดปลาเค้า ๖๓ ถนนลาดปลาเค้า แขวงอนุสาวรีย์ เขตบางเขน กรุงเทพฯ ๑๐๒๒๐

โทรศัพท์ ๐ ๒๙๔๐ ๓๘๕๕-๖ โทรสาร ๐ ๒๙๔๐ ๓๙๗๐

กองบรรณาธิการ : spbbbooks@hotmail.com ฝ่ายสำนักงาน : info@satapombooks.com

กองบรรณาธิการสร้างสรรค์สรณวินัย : satapombooks.editor@gmail.com

www.satapombooks.com

หากท่านผู้อ่านพบหนังสือไม่ได้มาตรฐาน เช่น หน้าที่กระดาษสลับกัน หน้าขาดหาย การเข้าเล่มไม่เรียบร้อย

สำนักพิมพ์ยินดีรับผิดชอบเปลี่ยนหนังสือเล่มใหม่ให้ท่าน

โปรดติดต่อและส่งหนังสือคืนพร้อมบรรยายละเอียดการชำรุดไปตามที่อยู่ด้านบน

หรือโทร. ๐ ๒๙๔๐ ๓๘๕๕-๖ ต่อ ๔๑

สำนักพิมพ์นี้เป็นสมาชิกสมาคม
ผู้จัดพิมพ์และผู้จำหน่ายหนังสือ
แห่งประเทศไทย

Printed on Green Read Paper

www.facebook.com/greenreadpaper

คำนำนักเขียน

สวัสดีค่ะเพื่อนนักอ่านที่รักทุกท่าน พบกันอีกครั้งในนิยายเล่มล่าสุดของ ‘ฉนารา’ นะคะ และก็เป็นธรรมเนียมที่ดิฉันมักจะเล่าถึงที่มาที่ไปของนิยายว่าแต่ละเล่มมีความเป็นมาอย่างไร

ปกติฉันขายหลายๆ เรื่องของดิฉันมักเกิดแรงบันดาลใจจากการได้ไปเที่ยวในสถานที่ต่างๆ แล้วนำมาร้อยเรียงเข้ากับเรื่องราวของตัวละคร ทั้งนี้เพราะดิฉันประทับใจสถานที่ ทิวทัศน์ และเรื่องราวที่ได้เรียนรู้มา นิยายเรื่องนี้ก็เช่นกัน

ค.ศ. ๒๐๑๖ ดิฉันและครอบครัวได้มีโอกาสไปเที่ยวอุทยานแห่งชาติเกลเชียร์ ซึ่งกินเนื้อที่ทั้งในประเทศอเมริกาและแคนาดา เมื่อเดินทางไปถึง พวกเขาที่ขับรถผ่านถนนที่มีชื่อ Going-to-the-sun ซึ่งเป็นชื่อภูเขาที่ชาวอินเดียนแดงเผ่าแบล็กฟุตตั้งชื่อตามเทพเจ้าที่พวกเขานับถือ ด้วยยอดเขามองเผินๆ คล้ายใบหน้าคนที่มีดั่ง พวกเขารู้สึกว่าเทพเจ้าหน้าบึ้งลงมาสอนพวกเขาล่าสัตว์และต่อสู้ เมื่อเสร็จสิ้นภารกิจแล้วก็เดินทางกลับสู่พระอาทิตย์ แต่ยังไม่จากภาพใบหน้าไว้บนยอดเขาเพื่อคอยดูแลพวกเขาอยู่

เสมอ ดังนั้นเมื่อมีการตัดถนนผ่านเชิงเขา จึงได้ตั้งชื่อตามภูเขาภูนั้น และมีระยะทางประมาณห้าสิบไมล์ แต่บอกเลยว่าทั้งสูง ทั้งหนาวตลอด เพราะขับรถเลียบบหน้าผาไปตลอดทาง ขาไปดิฉันนั่งอยู่ด้านผู้โดยสาร อยู่ด้านริมหน้าผา สามี่ขับรถไป ดิฉันก็ใจหายวูบๆ เป็นระยะ เพราะถนนแคบมาก และคนก็ใช้บริการกันมากเพราะเปิดให้นักท่องเที่ยวขึ้นไปหนึ่งปีเพียงแค่วันเดียวเท่านั้น นักท่องเที่ยวจึงเยอะมากในฤดูร้อน

เมื่อดิฉันค้นหาข้อมูลเกี่ยวกับการทำถนน พบว่ามันน่าสนใจมาก เพราะใช้เวลาก่อสร้างยาวนานและต้องซ่อมแซมหลังการก่อสร้างอีกหลายปีกว่าจะเป็นถนนที่นักท่องเที่ยวได้ชื่นชมทิวทัศน์อย่างรื่นรมย์ในปัจจุบัน สุดท้ายถนนดิฉันก็แวะไปเที่ยวโรงแรม Many Glacier ในหุบเขา ที่เรียกกันว่าสวิตเซอร์แลนด์ในอเมริกา และสร้างขึ้นเพื่อดึงดูดเศรษฐีอเมริกันในสมัยเกือบร้อยปีก่อนโน้นให้มาท่องเที่ยวในประเทศแทนการไปเที่ยวสวิตเซอร์แลนด์ เพราะมีทิวทัศน์ที่สวยงามคล้ายคลึงกัน

ขณะที่เดินรอบๆ โรงแรม ดิฉันก็ชอบมาก และยืนอ่านเรื่องราวจากภาพภายในลือบบปี ทั้งหมดมีภาพของบุคคลที่เกี่ยวข้องกับสถานที่ ตอนนั้นดิฉันก็มีไอเดียผุดขึ้นมาว่าหากเกิดเหตุการณ์มาตกรรมขึ้น แล้วมีภาพอนุสรณ์ติดไว้ตรงนั้น และวิญญาณยังเรียกร้องหาความยุติธรรมก็น่าสนใจไม่น้อย ทั้งนี้เป็นเพราะตอนดิฉันจองโรงแรมที่พัก (ไม่ใช่โรงแรมแห่งนี้ เพราะโรงแรม Many Glacier จะเต็มตลอดฤดูร้อนตั้งแต่เปิดให้จอง โอกาสที่จะได้ห้องว่างยากมาก และยังเป็นโลกชั้นถ่ายทำภาพยนตร์เรื่อง *The Shining* ที่นำแสดงโดย แจ็ค นิโคลสัน) ปรากฏว่าโรงแรมที่อยู่ติดกันโฆษณาว่าโรงแรมของเขามีวิญญาณมาปรากฏตัวให้นักท่องเที่ยวเห็นเรื่อยๆ พร้อมเล่าเรื่องราวเหล่านั้นไว้ในเว็บไซต์ของโรงแรม เป็นการใช้วิญญาณเป็นตัวเรียกแขกว่านั่น แล้วก็ได้ผล โรงแรมเต็มตลอดฤดูร้อนเช่นกัน

ดิฉันเอาเรื่องราวมาผสมผสานเข้าด้วยกัน จึงเกิดเป็นเรื่อง *GOING TO THE SUN ทหารรักษาพยาบาล* ซึ่งเป็นเรื่องราวของวิญญาณแค้นที่น่า

พระเอกเราย้อนเวลากลับไปหาทางแก้ไขเหตุการณ์ฆาตกรรมหลังจากเห็นภาพของหญิงสาวที่ลือขบปีโรงแรม เขาต้องการปลดปล่อยวิญญาณของเธอให้พ้นจากความอาฆาตพยาบาท...เรื่องราวจึงเริ่มต้นตั้งแต่จุดนั้น

ก่อนอื่นดิฉันต้องขออนุญาตเรียนว่าตัวเองได้จับแพะชนแกะเอาข้อมูลจริงจากโรงแรมมาเสริมเติมแต่งกับข้อมูลที่สร้างขึ้น เพื่ออำนวยความสะดวกต่อการเดินเรื่องที่เป็น เช่น โรงแรมมีโรงไฟฟ้าพลังงานน้ำ แต่น้ำตกดิฉันได้เติมขึ้นมาเอง และสมมุติว่ามีปาสนซีตาร์พันปีอยู่ใกล้ๆ โรงแรม เพื่อให้เป็นสถานที่นัดพบกันของพระนาง ไม่เช่นนั้นฉากที่ใช้ประกอบในเรื่องจะค่อนข้างจำกัด บางคนที่เคยไปเที่ยวอาจจะคิดว่าไม่เห็นจะมีสถานที่ว่านั่นเลย ก็หวังว่าเพื่อนๆ จะเข้าใจว่าดิฉันแต่งเติมบางส่วนเพื่อไม่ให้ซ้ำซากจำเจเกินไป

สุดท้าย ดิฉันขอขอบคุณเพื่อนรักทุกท่านที่ติดตามผลงานด้วยดีมาตลอด และถามหาผลงานเล่มใหม่เสมอ แต่เป็นเพราะดิฉันเกิดอาการตกท้องช้าง เพราะเครียดจากงานประจำตลอดระยะเวลาหลายเดือนที่ผ่านมา แต่อย่างไรดิฉันก็ไม่ทิ้งงานเขียน ด้วยเป็นสิ่งที่ทำให้จิตใจได้ผ่อนคลายจากงานประจำและล่องลอยอยู่ในจินตนาการของตัวเอง

ดิฉันขอขอบคุณพี่อ้วน และคุณหมอเซอร์รี่ ที่กรุณาช่วยแนะนำดิฉันตั้งแต่เริ่มเรื่องจนจบ ขอขอบคุณกำลังใจจากคุณพี่และคุณน้องหมอนี่น่ารัก และมีตราบาปที่มอบให้กันเสมอมา แล้วพบกันใหม่เล่มหน้านะคะ

ด้วยความปรารถนาดี

ณารา

๓ มีนาคม ๒๕๖๔

“หนังสือและการอ่านคือขุมพลังแห่งความคิดสร้างสรรค์”

บทนำ

คริสต์ศักราช ๒๐๐๐

ภายในสี่สิบปีของโรงแรมเกรทเกตเชียร์รี่ในเวลาเกือบสามนาฬิกาของวันใหม่เจียงสงบ เป็นสิ่งที่พนักงานสาวแผนกรับรองแขกต้องการและภาวนาขอให้เจียงเช่นนี้ไปจนถึงเช้า...

โรงแรมห้าดาวขนาดสองร้อยสิบสี่ห้องติดทะเลสาบสวีเดน ในอุทยานแห่งชาติเกรทเชียร์รี่ รัฐมอนแทนา ขึ้นชื่อว่าดีที่สุดในหนึ่งบนเทือกเขารอกกีของประเทศสหรัฐอเมริกา เป็นโรงแรมที่ถูกสร้างขึ้นเมื่อ ค.ศ. ๑๙๑๔ และเปิดประตูต้อนรับแขกวันชาติอเมริกัน ค.ศ. ๑๙๑๕

อาคารสี่ชั้นสถาปัตยกรรมแบบผสม โครงสร้างขนาดใหญ่ของอาคารเป็นแบบสวิสแอลไพน์ทำด้วยหินน้ำตาลเข้มสร้างด้วยไม้ทั้งหลัง จึงต้องตัดต้นไม้จำนวนมาก และสร้างโรงเลื่อยเองในช่วงเวลาที่ก่อสร้าง ส่วนล็อบบี้สูงสี่ชั้น ล้อมรอบไปด้วยระเบียงสามด้าน และราวระเบียงเป็นไม้ที่ออกแบบตามสถาปัตยกรรมแบบสวิสชาเลต์ในเทือกเขาแอลไพน์ ด้านในตกแต่งแบบคาวบอย มีหนังหมี่และกะโหลกควายไปชน ผสมผสานความ

อ่อนช้อยแบบตะวันออกด้วยการประดับโคมไฟหลายสิบดวง

อาคารหลังใหญ่แบ่งเป็นสองปีก คือฝั่งเมนและแอนเน็กซ์ ขนานไปกับริมทะเลสาบ ที่มองจากลิโอบบียออกไปก็เห็นแต่เพียงเงาตะคุ่มของภูเขาที่มีหิมะปกคลุม และพื้นน้ำที่ราบเรียบสะท้อนแสงจันทร์วิบวับ

เวลานี้ควรจะเป็นเวลาที่ทุกคนพักผ่อนเพื่อตื่นขึ้นมารับเช้าวันใหม่ที่แสนสดชื่น ทว่า...วันนี้เป็นวันหยุดยาวกลางฤดูใบไม้ผลิ ห้องพักรูถูกจองเต็มไปจนถึงเช้าวันจันทร์

และคืนวันศุกร์...ริเชปซันสาวก็จำต้องมอบห้องสุดท้ายให้แก่แขกสามีภรรยาที่เข้ามาเช็กอินในตอนดึก และภาวนาขออย่าให้เกิดเรื่องขึ้นเลยจนกว่าแขกจะคืนห้องในเช้าวันจันทร์

ห้อง ๔๐๔ เป็นห้องสวีทสุดหรู มีระเบียงร่วมกับห้อง ๔๐๕ ที่อยู่ติดกันในอดีตทั้งสองห้องมีประตูเชื่อมระหว่างกัน แต่เวลาผ่านไป ประตูถูกถอดออกและปิดเป็นผนัง ดัดขาดจากกันอย่างถาวร ยกเว้นระเบียงที่ไม่สามารถแก้ไขได้ด้วยขระกะทบต่อการออกแบบของอาคาร จึงทำได้แค่กั้นราวเดี่ยวๆ ตรงกลางแบ่งขอบเขต และถ้าไม่จำเป็น ห้อง ๔๐๔ จะเป็นห้องสุดท้ายที่เจ้าหน้าที่ต้อนรับมอบให้แขก

สองสามีภรรยาในวัยห้าสิบเดินทางมาถึงโรงแรมเกือบสี่ทุ่มเป็นแขกคู่สุดท้าย และเจ้าหน้าที่แจ้งว่าทางโรงแรมอัปเกรดห้องพักรูให้เป็นห้องสวีททั้งสองก็ตอบรับด้วยความยินดี ได้ห้องดีขึ้นไปในราคาเดิม ใครจะไม่เอา

ลับหลังสองสามีภรรยา ริเชปซันสาวสบตาผู้จัดการหนุ่มใหญ่ สายตาที่ถ่ายทอดระหว่างกันมีอะไรซุกซ่อนอยู่มากมาย ก่อนที่ผู้จัดการจะตอบไล่เธอเบาๆ

“อย่าคิดมากน้า ทุกอย่างจะต้องเรียบร้อย มันก็ไม่ได้มีปัญหาทุกครั้งหรอก ใจใหม่”

เขาบอกแล้วเดินกลับเข้าห้องพักพนักงานด้านหลังเคาน์เตอร์ คืนนี้

เธอจะต้องดูแลความเรียบร้อยตามลำพัง ขณะที่ผู้จัดการเก็บข้าวของกลับที่พักสบายใจเฉิบ

ท่าความหวังของเธอดับลงเมื่อได้ยินเสียงโทรศัพท์ดังขึ้นหลังสามนาฬิกาเล็กน้อย พนักงานต้อนรับสาววัยรุ่นแยกหูโทรศัพท์ และตาล่างทันทีที่เห็นหมายเลขห้องบนแผงหน้าจอขนาดใหญ่บนเครื่องรับโทรศัพท์ของโรงแรม

“คะ?” เธอกระซิบ

“นี่คุณ ช่วยบอกห้องข้างๆ ให้เงียบหน่อยได้ไหม พวกเราจะนอนนี่เล่นร้องไห้มานานเป็นชั่วโมงแล้วยังไม่หยุด ใครจะไปนอนหลับได้”

คนรับโทรศัพท์ชนลุกฮูไปทั้งตัว และตอบ “ได้ค่ะ”

“ขอบคุณ” แยกกระแทกเสียงบอก พร้อมกระแทกกระบอกหูโทรศัพท์ลงกับเบาะ

พนักงานต้อนรับสาวค่อยๆ เลื่อนสายตาขึ้นมองเพดาน ใจเต้นตึกตัก...แล้วเธอจะไปบอกใครล่ะ!

“บ๊ายบาย จะร้องไห้อะไรนักหนาอะ”

สามีบ่นอูบ ก่อนจะหิ้งตัวลงนอน ภรรยาขยับเข้ามาซัดและกระซิบหวาดๆ

“คุณคิดว่าเป็นเสียงของข้างห้องเธอคะ”

“ก็ใช่ละสิ ถ้าไม่ใช่ข้างห้องจะมีใครมานั่งร้องไห้ในนี้ ดูเขาเองสิ เปิดไฟดูแล้วก็ไม่เห็น ที่ระเบียงก็ไม่มี ในห้องน้ำก็ไม่มี”

“อะ...ฉันคะ...คิดว่า...เสียงมันใกล้มาก มะ...เหมือนอยู่ใกล้ๆ พวกเราเลย”

“อย่าบ้าน่า ใครจะมานั่งร้องไห้ในห้องนี้” เขาตอบ หลังจากเปิดไฟดูหลายรอบ เสียงร้องไห้ก็เงียบไป แต่ก็ไม่เห็นใครในสายตา

“อะ...ฉันเคยได้ยิน...เขาว่าโรงแรมนี้...”

“ไร้สาระ นอนๆ”

เขาตั้งกรรยาลงนอนและดับไฟหัวเตียงอีกครั้ง ฝ่ายหญิงขยับเข้าไปจนชิดสามี และพลิกตัวนอนหันหลังชนสามี เพราะแผ่นหลังเย็นวาบๆ มาตั้งแต่เมื่อครู่แล้ว ทล่อนก้างวอลอยู่พักใหญ่ พอไม่ได้ยินเสียงอะไรอีกก็ผล็อยหลับไปเพราะความเหนื่อยล้า แต่ทล่อนก็เริ่มฝัน และเป็นความฝันที่ไม่เป็นสุขเลย ภาพในความฝันไม่ปะติดปะต่อรวมกับคุณภาพยนตร์ขาดช่วง ทว่าหญิงสาวก็ได้ผ้าห่มแตกพลั๊ก...

ภายในห้องมืดมิด มีเพียงแสงไฟจากด้านนอกอาคารผ่านกระจกตรงประตูออกไปสู่ระเบียง เสียงฝีเท้าเดินไปมาไม่เป็นสุข หญิงสาวในชุดกระโปรงยาวคอยชะเง้อผ่านขอบระเบียงไปด้านหลังราวกับรอคอยการมาถึงของใครสักคน

เมื่อเห็นเงาดำโผล่จากสวนด้านหลัง หญิงสาวโบกมือร้อนรน พอร่างใหญ่ก้าวข้ามราวระเบียง เธอก็โผล่เข้าไปกอด ร่างให้น้ำตาไหลพราก

แล้วมาพต่อมาในความฝัน...ภายในห้องนอน ร่างหนึ่งกำลังทุรนทุรายใต้ร่างของชายที่กำลังบีบคอเล็กๆ ด้วยความเคียดแค้น ร่างบางตื่นพราดพยายามหนีจากเงื้อมมือของมีจจุราช ดวงตาเหลือกลาน มองชายที่กำลังจะปลิดชีวิตตนด้วยความหวาดกลัว ครบน้ำตาเกรอกระวังบนแก้ม ลื่นปลิ้นออกมาจุกที่ริมฝีปากเมื่อลมหายใจสุดท้ายถูกบีบคั้นออกไปจากปอดและไม่มีอากาศเข้าไปอีก แท้ทั้งสองที่พยายามดิ้นสะบัดค่อยๆ หมดแรง... ดวงตาที่มองชายผู้นั้นเต็มไปด้วยแรงอาฆาต พร้อมกับบัญญัติญาณที่หลุดลอยไปจากร่าง

เสียงร้องไห้ดังขึ้นเรื่อยๆ ก่อนจะเปลี่ยนเป็นเสียงตะเบ็ง เกรี้ยวกราด เสียงนั้นแหลมปริ๊ดเสียดแทงในโสตประสาท จนสองสามีภรรยาสะดุ้งตื่นพร้อมกัน โผล่เข้ากอดกันโดยไม่รู้ตัวและหันไปมองที่มาของเสียง

ที่ปลายเตียง...เงาร่างหนึ่งยืนอยู่ ๒ ๓ หน้าทั้งสองที่ตกตะลึงจนทำอะไรไม่ถูก

สารเลว...คนสารเลว...กรี๊ด!

เสียงกรี๊ดร้องโหยหวนดังก้องในห้อง พร้อมกับใบหน้าที่เต็มไปด้วยเลือดลอยเข้ามาใกล้ ใบหน้าส่วนหนึ่งโผล่เข้ามาในแสงไฟจากระเบียง ใบหน้านั้นนูนดูเขียว น่าเกลียดน่ากลัว น่าพิชิตน่าสยดสยองเป็นอย่างยิ่ง ริมฝีปากแสดะกว้าง ฟันทั้งปากแหลมราวกับผีดิบเต็มไปด้วยน้ำเหลืองและเลือด มือทั้งสองยื่นออกมาหมายจะขย้ำคอของฝ่ายชาย

ตอนนั้นเองที่ภรรยาผู้รักตัว หันมาเปิดไฟสว่างจ้าทั้งห้อง เงาดำหายวับไปพร้อมกับแสงสว่าง สองสามีภรรยาหันไปสบตากัน ดวงตาเบิกกว้าง ด้วยความหวาดกลัวสุดขีดเมื่อรู้ว่าสิ่งที่พวกเขาเห็นพร้อมกันเมื่อครู่ไม่ใช่คน!

พนักงานต้อนรับจำต้องจองโรงแรมอีกแห่งที่อยู่ในเขตอุทยานให้ทั้งสองแทน หลังจากทั้งสองยืนยันจะออกจากโรงแรมในตอนเช้ามีดนั้นเอง ฝ่ายสามีลงมาโวยวายลั่นลิ้นบีบจนทำให้แขกหรืออื่นตกใจ เธอขอโทษขอโพยต่อสิ่งที่เกิดขึ้น และยื่นมองแขกทั้งสองรีบออกไปจากโรงแรมราวกับถูกผีไล่ตามหลัง

เธอถอนใจเฮือก แยกหน้ามองไปทางห้องเจ้าปัญหา...

อีกครั้งที่เธอมานวดออกมาทวงความยุติธรรม แม้ตายไปนานแล้วแต่วิญญาณก็ยังวนเวียนตามหาฆาตกร...ไม่รู้จักจบสิ้น

พรุ่งนี้เธอจะขอร้องผู้จัดการ หากยังต้องการความสงบสุขในโรงแรมห้อง ๔๐๔ ควรจะต้องปิดตายตลอดไป!

๑

คริสตี้ แพตเตอร์สัน สูตอากาศบริสุทธิ์เข้าไปเต็มปอด กวาดสายตามองจากซ้ายมาขวาซ้ำๆ เพื่อสัมผัสความงามของธรรมชาติเบื้องหน้าไว้ในความทรงจำ เป็นสถานที่ที่เขาจะมาพักผ่อนในช่วงฤดูร้อนตลอดหนึ่งเดือนข้างหน้าหลังจากเก็บหอมรอมริบและสะสมวันหยุดต่อเนื่องจนได้พักยาวอย่างที่ต้องการ ถึงเวลาเขาก็แบกเป้ขึ้นรถไฟเพื่อมาลงที่มอนแทนา อันเป็นรัฐในเทือกเขารอกกีที่มีธรรมชาติที่สวยงามที่สุดแห่งหนึ่งในอเมริกา

เขารู้จักโรงแรมเกรทเทลเซียร์มาเนิ่นนานแล้ว และประทับใจตั้งแต่เห็นภาพบนปฏิทินตั้งโต๊ะที่ได้รับเป็นของขวัญเมื่อสองปีก่อน อีกทั้งมีแต่เสียงชื่นชมว่ามีสถานที่เดินป่าอันอุดมสมบูรณ์และสวยงามหลายเส้นทางในอุทยาน เขาก็ไม่รีรอที่จะเลือกเป็นสถานที่พักผ่อนในวันหยุดถัดไป

คริสตี้ชอบการเดินทางเป็นชีวิตจิตใจ เขาตั้งใจและวางแผนที่จะพักที่โรงแรมแห่งนี้ในวันหยุดยาวเพื่อการพักผ่อนอย่างแท้จริง

ในตอนแรกเขาคิดจะพักที่โรงแรมโบราณสุดหรูอันเป็นสถานที่ยอดนิยมของเศรษฐีอเมริกันในอดีตแห่งนี้เพียงแค่วันเดียว แล้วค่อยย้ายไป

โรงแรมอื่นที่อยู่ใกล้เคียงเพื่อลดค่าใช้จ่าย ทว่าหลังจากเขาโทร. จองโรงแรม ผู้จัดการก็เสนอราคาห้องพักในระยะยาวให้แก่เขา เรียกว่าถูกกว่าหากเทียบราคากับโรงแรมอื่นที่มีดาวน้อยกว่าด้วยซ้ำ เพียงแต่มีข้อแม้เดียวคือไม่คืนเงินและห้ามยกเลิกไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น

เขาคิดเพียงเสี้ยววินาที ไม่มีเหตุผลที่จะต้องคืนห้อง จึงตอบรับด้วยความลึนโลด จากนั้นก็เริ่มจัดเตรียมอุปกรณ์สำหรับเตียงปาและข้าวของสำหรับวันพักผ่อนยาวของเขาด้วยความสุขใจ

เกือบสามเดือนที่เขาเฝ้ารอคอยวันหยุดฤดูร้อนอย่างใจจดใจจ่อ พอถึงวันเดินทาง เขาก็นั่งรถไฟแอมแทรกจากซีแอตเทิล สาย Empire Builder ระหว่างเมืองซีแอตเทิลกับซิดาโกมาลงที่สถานีอีสต์ เกลเชียร์ที่ใช้เวลาเดินทางสิบสี่ชั่วโมง ออกจากซีแอตเทิลตอนเย็นมาถึงปลายทางในเวลาเกือบสิบโมงเช้า จากนั้นก็ต่อรถบัสเข้าไปที่โรงแรม

การเดินทางราบรื่นจนถึงที่พัก เขายืนชื่นชมความงามของภูเขาที่แวดล้อมโรงแรมซึ่งตั้งอยู่ตรงหน้าทะเลสาบ น้ำสีฟ้า ไสรวลมระจกสะท้อนยอดเขาทั้งสามบนแผ่นน้ำราบเรียบ และในทะเลสาบก็มีเรือพายนับสิบลำเคลื่อนตัวอย่างอ้อยอิ่ง

เขารีบเข้าไปเช็คอิน เพราะตื่นเต้นอยากออกสำรวจสถานที่ให้ทั่วโดยเร็ว เจ้าหน้าที่งานต้อนรับว่าเขามาถึงก่อนเวลา แต่พอเธอเห็นชื่อของเขาดวงตาคู่สวยจะขยายกว้างขึ้น แต่เพียงชั่วเสี้ยววินาทีเธอก็หลุบตามองหน้าจอกอมพิวเตอร์ ก่อนจะเงยหน้าขึ้นส่งยิ้มพร้อมกุญแจที่มีดวงเป็นไม้ทาสีน้ำตาลและเลขที่ห้องสีทอง

“ห้องของคุณพร้อมแล้วค่ะ ขอไต่และบัตรเครดิตด้วยค่ะ”

เขาหยิบบัตรเครดิตยื่นให้พร้อมใบขับขี่ยื่นยันตัวตน ก่อนจะเซ็นเอกสารเข้าพักและรับกุญแจห้อง เขาก็มหยิบเป้ใบใหญ่เดินไปที่ลิฟต์ ตรงไปยังห้องพักหมายเลข ๔๐๔ อันเป็นห้องเกือบหัวมุมของตึก และใกล้บันไดหนีไฟ

สุดท้ายเดินเป็นห้องพักหมายเลข ๔๐๑ เข้าใจว่าเป็นห้องสวีตขนาดใหญ่ เพราะถัดมาก็เป็นห้องของเธอ ไม่มีห้องระหว่างนั้น

คริสตี้ไม่เสียเวลาสนใจห้องอื่น เขาไขกุญแจเข้าห้องพัก พอก้าวเข้าไป เขาก็ต้องสะดุดลมหายใจเข้าลึกที่เห็นเตียงขนาดใหญ่คลุมด้วยผ้าสีครีม ห้องที่ทาด้วยสีขาวกว้างขวางกว่าที่คิด ห้องใหญ่ขนาดนี้แต่เขาจ่ายค่าห้องแทบจะเท่ากับห้องมาตรฐานของโรงแรมสามดาวทั่วไป แถมยังได้ลดพิเศษสำหรับพักระยะยาว ถือว่าคุ้มแสนคุ้ม เงินที่เก็บมาไม่รู้สึกเสียตายเลย

เขาโยนเป้เข้าตู้ไม้แบบติดผนัง ภายใต้มือถือคลุมอาบ้ำให้สองชุด และกว้างพอสำหรับวางกระเป๋าใบใหญ่ได้หลายใบ แต่สำหรับเขา ข้างของส่วนใหญ่นี้เป็นเสื้อผ้าและอุปกรณ์สำหรับเดินป่า จึงกินเนื้อที่ในตู้เพียงครึ่งเดียว

เขาส่งห้องน้ำที่ยังใช้อ่างน้ำและโถ้วมแบบโบราณแต่ได้รับการดูแลเป็นอย่างดี สีขาวของกระเบื้องกลายเป็นสีเหลืองจากกาลเวลา จากตรงอ่างอาบน้ำ พอรูดม่านเปิด มองผ่านกระจกหน้าต่างก็เห็นทะเลสาบและภูเขา บนยอดเขายังมีหิมะปกคลุมเป็นไฮไลต์ของโรงแรมแห่งนี้เลยก็ว่าได้ เรียก ว่านอกจากจะได้ห้องหรูแล้ว ยังได้วิวดีสุดๆ ทั้งจากในห้องพักและห้องน้ำ

เขาผิวปากอย่างอารมณ์ดี ถอดเสื้อและกางเกงโยนพาดขอบเก้าอี้ของชุดรับแขก แล้วกระโดดขึ้นเตียง ของปีบสักแบบ ก่อนจะออกไปสำรวจรอบๆ หลังจากนอนไม่ค่อยเต็มอิ่มในรถไฟ

พอหลับตา...ราวกับสมองก็พร้อมที่จะหยุดทำงาน ผ้าเย็นๆ ใต้ร่างช่างแสนสบายทำให้ผลลหลับไปโดยไม่รู้ตัว

แค่จมลงสู่นิทรารมณีย์ คริสตี้ก็ฝันว่าตนกำลังพายเรืออยู่กลางทะเลสาบ หญิงสาวที่นั่งอยู่ตรงหัวเรือสวมหมวกใบใหญ่ เสื้อผ้าไม่เหมือนชุดในปัจจุบัน หน้ายิ้มและหัวเราะให้แก่เขา ริมฝีปากเคลือบด้วยลิปสติกสีแดงสด ใบหน้าของเธอช่างสวยจนทำให้ลมหายใจของเขาสะดุด ผมสีน้ำตาลลอมทองถูกม้วนเป็นลอนขนาดใหญ่คลอเคลียไหล่ เสียงหัวเราะดัง

สติสรวลกับประหมัดแก้วดั่งก้อนในหุบเขา หัวใจของเขาพองโตอย่างไม่มี
เหตุผล ก่อนที่เธอจะหมุนตัวกลับมาและโผล่เข้ากอด ตามด้วยจูบที่เขาไม่ทัน
ตั้งตัว นอกจากดิ่งพวยขึ้นมานบนเรือแล้วกอดเอวคอด จูบตอบเธอด้วยความ
รักใคร่

โครม!

คริสจัสต์ดั่งเฮือก ผุดลุกนั่งบนเตียงและมองรอบตัว เห็นประตุ-
ตู้เสื้อผ้าเปิดอ้า และเบาะของเขากองอยู่บนพื้น เขาถอนใจยาว เลียดยาว...กำลัง
จูบกับหญิงสาวในฝันอย่างถึงพริกถึงขิง ถ้าฝันต่อคงมีหมอนร่างบางนอนบน
ท้องเรือเพื่อซ่อนเธอจากสายตาของทุกคน

เขาหัวเราะความฝันบ้าบอ...ท่าทางเขาคงจะทำงานหนักและต้องการ
ผู้หญิงสักคนมาปลอบปลอบความเครียดแน่ น่าขันที่มาถึงโรงแรมโบราณก็
ฝันถึงผู้หญิงโบราณทันที ในความฝัน เหมือนกำลังดูหนังย้อนยุคไม่มีผิด
ชุดกระโปรงสีชมพูอ่อนขลิบตัวด้วยลูกไม้ตรงแขนและหน้าอก ชุดเป็นแบบ
หลวมๆ และมีแถบริบบิ้นสีเดียวที่ห่อรอบสะโพก แต่จูบของเธอนี้...ทำไม
เขารู้สึกว่ามันเร้าร้อนรัญจวนใจเหมือนเป็นความจริง ไม่ใช่ในความฝัน
ริมฝีปากของเขายังร้อนวูบวาบรวมไปถึงร่างกายตื่นตัวอย่างห้ามไม่อยู่

เขาถ่ายหน้า ขำตัวเอง และกระโดดผลุงเข้าไปล้างหน้าล้างตาในห้องน้ำ
พอหายง่วงแล้วก็สวมกางเกงขาสั้น หยิบกระเป๋าใส่ตังค์แบบคาดเอวเดินออก
จากห้องไปสำรวจโรงแรม ชื่อแซนด์วิชกินเป็นอาหารที่ง่ายง่ายๆ และคว่ำ
น้ำแร่จากตู้เย็นเป็นเครื่องดื่มจากร้านค้าในโรงแรมซึ่งมีร้านอาหารให้แขก
เลือกหลายแบบ ทั้งห้องอาหารสุดหรู ผับ รวมไปถึงร้านค้าบริการตัวเอง ยัง
มีร้านค้าเล็กๆ ขายของที่ระลึก ของใช้ส่วนตัว อาหารว่าง ร้านขายเสื้อผ้า
สปา ทำเล็บและร้านเสริมสวย

มือแรกยังไม่อยากจ่ายเงินแพงนัก จึงเลือกร้านอาหารแบบบริการ
ตัวเอง หยิบอาหารใส่ถาดแล้วเดินมาจ่ายเงินที่แคชเชียร์ จากนั้นก็ไปเลือก
หาที่นั่ง โชคดีที่มีโต๊ะว่าง เขาจึงนั่งกินอย่างสบายอารมณ์ มองนักท่องเที่ยว

ไปรอบๆ เห็นมีแต่มาเที่ยวเป็นกลุ่มหรือมาทั้งครอบครัว คงมีแต่เขากระมัง
ที่มาเที่ยวตามลำพัง

ไม่ใช่เป็นเพราะเขาไม่มีเพื่อนร่วมเดินทาง มีหลายคนสนใจจะมาด้วย
แต่พอรู้ว่าเขาตั้งใจจะพักยาวถึงหนึ่งเดือน เพื่อนๆ ก็โบทมือลา บอกว่าจะ
จะแวะมาร่วมเดินป่าสักอาทิตย์แทน เขาก็ไม่สนใจและวางแผนเดินทางตาม
ลำพัง ซึ่งบางครั้งก็อาจจะตั้งแคมป์กลางป่าในเส้นทางเดินเขาระยะทางไกล
สักสองสามคืนโดยไม่ต้องกังวลความรู้สึกของใคร ที่ลำคัญ...เขารู้สึกว่าตน
รอดอยเวลานี้มานาน โดยไม่เข้าใจเหมือนกันว่าทำไมจะต้องมาเที่ยวที่นี่ให้
ได้ตั้งแต่เห็นภาพบนปฏิทินตั้งโต๊ะ

เขาก็กินข้าวเสร็จเรียบร้อยก็ไม่อ้อยอิ่ง ด้วยเห็นว่านักท่องเที่ยวเริ่ม
หนาตาและกำลังมองหาที่นั่ง จึงลุกให้คนอื่นนั่งบ้าง ส่วนตัวเองก็เดินออก
ไปที่ลิโอบบีกอีกครั้งเพื่อดูทัวร์ที่ทางโรงแรมจัดให้บริการ จะได้วางแผนการ
ท่องเที่ยวให้ลงตัว

เขาเลือกแผนพับโคมะณาที่หน้าสนใจหลายอย่าง หลังจากสอบถามก็
ทราบที่โรงแรมมีบริการขี่ม้า พายเรือ ตกปลา ส่วนเส้นทางเดินป่าก็มีบริการ
แผนที่ให้นักท่องเที่ยวพร้อมสรรพ หรือถ้าต้องการซื้อทัวร์ที่มีไกด์นำทาง
ส่วนทัวร์นอกสถานที่ก็มีบริการรถบัสข้ามเขาไปยังอุทยานทางฝั่งตะวันตก
ผ่านถนนเพียงสายเดียวในอุทยานก็คือถนนที่ชื่อว่า Going-to-the-Sun
บนภูเขาที่มีชื่อเดียวกัน อันเป็นสันเขาทวีปอเมริกา

โดยปกติสันเขาทวีปแบ่งทวีปออกเป็นสองฝั่ง ทางซ้ายและขวา ทว่า
ยอดเขาแห่งนี้กลับมีสามด้าน จึงทำให้แม่น้ำที่ไหลจากภูเขาลงไปทางฝั่งซ้าย
ไหลลงสู่มหาสมุทรแปซิฟิก ทางด้านขวาไหลลงสู่มหาสมุทรแอตแลนติก
ส่วนแม่น้ำที่ไหลลงทางด้านเหนือจะไหลลงสู่แอ่งน้ำและลงสู่มหาสมุทร
อาร์กติกต่อไป

ชื่อดั้งเดิมของภูเขามาจากชนพื้นเมืองเผ่าแบล็กฟุตที่ตั้งชื่อว่า 'The-
Face-of-Sour-Spirit-Who-Went-Back-to-the-Sun-After-His-Work-

Was-Done' แปลได้ว่า 'ใบหน้าที่บูดบึ้งของจิตวิญญาณที่เดินทางกลับ พระอาทิตย์หลังเสร็จจลิน์มาริกิจ' ทั้งนี้เนื่องจากหิมะที่ปกคลุมบนยอดเขาที่มองจากทางตะวันตกมองคล้ายรูปใบหน้าที่คนนั้นเอง ซึ่งชาวพื้นเมืองเชื่อในเรื่องจิตวิญญาณที่มีมาริกิจมาสอนพวกเขาให้รู้จักการล่าสัตว์และต่อสู้ พอเสร็จงานก็เดินทางกลับ และฝากใบหน้าที่ไว้บนยอดเขาระหว่างทางกลับ เป็นที่ระลึก ชาวแบล็กฟุตจึงตั้งชื่อให้ยอดเขาเพื่อเป็นการขอบคุณสิ่งศักดิ์สิทธิ์ในความเชื่อของพวกเขา

ในอุทยานเกลเซียร์ประกอบด้วยเทือกเขาถึงสามเทือก กินเนื้อที่ทั้งในประเทศอเมริกาและแคนาดา มีภูเขามากกว่าหนึ่งร้อยห้าสิบลูก ซึ่งรถบัสนำเที่ยวจะรับนักท่องเที่ยวตามโรงแรมต่างๆ ที่อยู่ในเขตอุทยาน จากนั้นก็จะขับรถขึ้นเขาไปตามถนนที่ได้ชื่อว่าเป็นถนนสายที่สร้างด้วยความยากลำบากที่สุดแห่งหนึ่งของโลก เนื่องด้วยภูมิประเทศอันซับซ้อนทำให้ยากลำบากต่อการทำงานและมีระยะเวลาทำงานเพียงสั้นๆ ในแต่ละปีคือช่วงที่ไม่มีหิมะปกคลุม ถนนเริ่มต้นก่อสร้างตั้งแต่ ค.ศ. ๑๙๒๑ ซึ่งเริ่มสร้างพร้อมกันจากทั้งสองฝั่งของเทือกเขา จนกระทั่งมาถึงตรงจุดที่เป็นเขาสูงชัน ค.ศ. ๑๙๒๕ และเสร็จจลิน์ลงในฤดูร้อน ค.ศ. ๑๙๓๓

บนเส้นทางนั้นมีนักถ่ายภาพที่มีชื่อเสียงถ่ายภาพสวยๆ ไปขาย และทำปฏิทินมานักต่อนัก ดังนั้นใครก็ตามที่ได้มาเที่ยวจะต้องไม่พลาดไฮไลต์ของอุทยาน ซึ่งเขาก็ตั้งใจจะไปเที่ยววันจันทร์ นักท่องเที่ยวมีจำนวนน้อยคนนับจะได้ให้เวลาและตามจุดชมวิวยุๆ ได้นาน ส่วนกิจกรรมอื่นค่อยวางแผนกันต่อไป

ชื่อจั่วรถบัสเรียบริ่อย เขาก็คว้าแผนพับเพื่อกลับไปดูต่อที่ห้อง แต่ก่อนที่เขาจะเดินไปถึงลิฟต์ก็ผ่านเส้นทางห้องโถงไปยังห้องอาหารและขับบนผนังสีชาวดรัมมีภาพมากมายแขวนเป็นระยะอย่างมีระเบียบ ได้ภาพมีคำบรรยายน่าสนใจ เขาอ่านที่ภาพแรก เป็นภาพไฟไหม้ป่าในปี ๑๙๓๖ พนักงานโรงแรมต่างช่วยกันป้องกันตัวอาคารอย่างกล้าหาญไม่ให้ไฟลามเลีย

มาถึง และสามารถป้องกันโรงแรมจากไฟไหม้ป่าได้สำเร็จ

ถัดมาเป็นภาพพนักงานโรงแรมในชุดยูนิฟอร์มต่างๆ นับตั้งแต่ชุดปัจจุบัน ย้อนไปจนถึงเริ่มก่อตั้ง และการแสดงที่พนักงานร่วมกันทั้งละครที่เขียนบทและนำแสดงเอง รวมทั้งร้องเพลงและเต้นรำ เพื่อให้ความบันเทิงแก่แขกที่มาพักเนื่องจากในอดีตแขกที่มาพักที่โรงแรมแห่งนี้เป็นเศรษฐีระดับประเทศที่พาครอบครัวมาพักผ่อนเป็นระยะเวลาหลายสัปดาห์ โรงแรมจึงมีการแสดงต่างๆ ให้แขกรับชมในแต่ละวัน ภายหลังจากผู้จัดการจ้างนักแสดงมืออาชีพแทน ธรรมเนียมปฏิบัติของโรงแรมก็เปลี่ยนแปลงไป

แต่ละภาพเล่าเรื่องราวน่าสนใจ นักแสดงมืออาชีพเล่นรวมกลุ่มกันถ่ายภาพ แต่ละคนมีใบหน้าสดใส ยิ้มกว้างให้กล้อง ท้าทายมีความสุขที่ได้เป็นหน้าหนึ่งในประวัติศาสตร์ของโรงแรม

คริสตี้เดินอ่านไปเรื่อยๆ ไม่เร่งรีบ ด้วยไม่มีแผนการอะไรเป็นเรื่องเป็นราวในช่วงบ่าย เขาอาจจะออกไปพายเรือเล่นในช่วงแดดร้อนลมตัก จึงมีเวลาอีกนาน ภาพอีกกลุ่มบนผนังเป็นภาพที่โรงแรมเริ่มก่อสร้าง แรกเริ่มมีอาคารเพียงหลังเดียว และสองปีต่อมา อาคารหลังที่สองจึงแล้วเสร็จ ภาพแรกเห็นโรงเลื่อยไม้อยู่ไม่ไกลจากโรงแรม โหนดย่างใต้เขียนว่า ‘หลังจากอาคารหลังที่สองแล้วเสร็จ หัวหน้าอุทยานมีคำสั่งให้รื้อถอนโรงเลื่อย และเมื่อมาเยี่ยมโรงแรมด้วยตัวเองเห็นแล้วรู้สึกรำคาญตา ก็ออกคำสั่งใช้ไคนาไมต์ระเบิดจนราบคาบ’ ภาพถัดมาเป็นภาพโรงเลื่อยที่ถูกระเบิดราบเป็นหน้ากลอง เศษไม้กระจัดกระจายริมทะเลสาบและบนผิวน้ำ

ผ่านไปอีกกลุ่มก็เริ่มเป็นภาพของผู้ก่อตั้ง โรงแรมแห่งนี้สร้างขึ้นโดยบริษัทสร้างทางรถไฟ หลังจากสำรวจเส้นทางพบสถานที่แห่งนี้จึงตัดสินใจสร้างโรงแรมระดับห้าดาวขึ้น เพื่อดึงดูดเศรษฐีชาวอเมริกันให้ท่องเที่ยวภายในประเทศ ด้วยในสมัยนั้นเศรษฐีอเมริกันชอบเดินทางไปพักผ่อนที่ยุโรป เจ้าของบริษัทรถไฟจึงตัดสินใจสร้างอาคารให้เป็นสไตล์แอลไพน์แบบในประเทศสวิตเซอร์แลนด์ ให้เห็นว่าในสหรัฐอเมริกาก็มีสถานที่สวยงาม

ไม่ต่างไปจากยุโรป

ผู้ก่อตั้งที่ถือหุ้นในบริษัทรถไฟถ่ายรูปแบบเป็นรูปใหญ่ ถัดมาเป็นภาพครอบครัว แต่พอเดินต่อไปก็เห็นภาพหญิงสาวสองภาพติดติดจากภาพครอบครัว คือของคริสตัสซุมวดเข้าหากันทันที...หนึ่งในนั้นเขาเพิ่งเห็นเมื่อครู่ที่ผ่านมา หัวใจของเขาเต้นตึกตักกริบกัมมองชื่อข้างใต้ทันที

อะมานดา โรส หลุยส์

และภาพข้างๆ แม้จะอยู่ในวัยเดียวกัน แต่ความสวยเทียบเท่าอีกคนไม่ได้ เธอมีชื่อว่า แอนนา มารี โจนส์

เขาหันมามองภาพอะมานดาอีกครั้ง และอ่านประวัติจึงทราบว่าภาพนี้ติดไว้เพื่อเป็นอนุสรณ์สำหรับครอบครัวหลุยส์ ผู้ถือหุ้นรายใหญ่ของบริษัทรถไฟ เนื่องด้วยหญิงสาวทั้งสองเสียชีวิตที่โรงแรมแห่งนี้ในวันที่ ๖ เดือนกันยายน ค.ศ. ๑๙๒๕

“วันเดียวกัน...” เขาพิมพ์คำ ขี้ขมวดเข้าหากันแน่นเข้า มองหญิงสาวในภาพที่ยิ้มหวาน เธออายุเพียงยี่สิบเอ็ดปีเท่านั้น โลกทั้งใบกำลังอยู่ในมือของเธอ น่าเสียดายยิ่งนักที่ต้องเสียชีวิตก่อนวัยอันควร

เขายกมือขึ้นแตะริมฝีปาก มันยังคงอบอุ่นจากจูบเมื่อครู่ หัวใจของเขากระตุกแปลกๆ ทั้งสับสนและเห็นใจ

“ผมเสียใจด้วยนะอะมานดา แอนนา” คริสตัสซุมวดบอกรู้สึกดีใจและถอนใจอีกครั้ง แล้วเขาก็รู้สึกถึงความเย็นแปลกๆ ตรงท้ายทอย เขาหันไปมองด้านหลังทันที เพราะลัญจณาตมญาณบอกว่ามีบางสิ่งอยู่ตรงนั้น

แต่ก็เห็นแค่หน้าต่างที่เขียวที่ยื่นดูภาพและเพิ่งเดินจากไป ไม่มีใครยืนอยู่ใกล้ๆ แม้แต่คนเดียว

คริสตัสซุมวดลูบท้ายทอย ขนลุกอย่างควบคุมไม่ได้ เพิ่มเติมมากกว่านั้นก็คือ...เสียงสะท้อนให้แผ่วเบา ยิ่งทำให้เขาต้องเหลียวมองไปรอบตัว

เสียงเด็กที่โห่ร้องให้

เขาเห็นแต่รอยยิ้มและได้ยินแต่เสียงหัวเราะ ในลิโอบบี้มีผู้คนมากมาย

แต่ไม่มีใครอยู่ในอาคารโศกเศร้าแม้แต่คนเดียว แต่เสียงร้องไห้ดังมาจากไหนกัน

บ้านา...เขาเดือนตัวเอง จะมีใครมาร้องไห้ตรงนี้

คริสตี้เลิกสนใจความรู้สึกไร้สาระนั้น หันกลับไปดูภาพของอะมานดาอีกครั้ง แล้วถอนใจออกมาอีกเฮือกใหญ่

ไม่อยากจะเชื่อเลยว่าหญิงสาวที่มีชีวิตอยู่เมื่อเกือบหนึ่งร้อยปีก่อนจะสวยถึงเพียงนี้ สวยจนทำให้เขาแทบลืมหายใจ ไม่ว่าจะเป็ยคิ้วบางกันตามสมัยและเขียนด้วยดินสอสีเข้มกว่าสีผม ซึ่งภาพขาวดำทำให้เขาดูไม่ออกว่าผมที่แท้จริงเป็นน้ำตาลโตนโหนด แต่ในความฝันทำให้เขาจำได้ว่ามันสีอ่อนคล้ายกับสีน้ำผึ้ง ริมฝีปากทาสีเข้มในภาพคงจะเป็นสีแดงสดอย่างที่จำได้

และเขาแอบเข้าข้างตัวเองว่าเธอกำลังยิ้มให้เขา เหมือนในความฝันที่เหมือนจริงจนน่าตกใจ...หากเธอมีชีวิตอยู่ในปัจจุบัน เขาคงไม่รังรองที่จะขอเบอร์โทรศัพท์ของเธอ

คริสตี้หัวเราะความคิดของตน เพราะรู้ว่าไม่มีทางเป็นไปได้ จึงยกมือขึ้นโบกน้อยๆ

“สวัสดิชะครึบเจ้าหญิง คุณคงจะได้เจอผมอีกหลายครั้งเพราะผมพักอยู่ที่นั่นทั้งเดือน” เขาบอกแล้วเสียงหัวเราะ ก่อนจะเดินจากไป แต่ยังเหลียวกลับมาองภาพนั้นอีกครั้งก่อนจะเดินผ่านลิฟต์ไปที่ระเบียง ก็มดูเวลาที่ข้อมือ เห็นว่าเขาใช้เวลาอ่านเรื่องราวของรูปภาพบนผนังนานกว่าที่คิด จึงเปลี่ยนใจลงไปเดินเล่นริมทะเลสาบแทน

ฟ้าวันนี้สดใสสมกับเป็นฤดูร้อนกลางเทือกเขารอกก็ หุบเขาแห่งนี้ขึ้นชื่อว่ามีลมพัดแรงเป็นปกติ แม้แดดจะร้อน แต่ลมที่พัดตังอากยก็ทำให้อุณหภูมิความร้อนจากแสงแดดลดลง คริสตี้สูดอากาศสดชื่นเข้าไปเต็มปอดมองยอดเขาแหลมเป็นรูปทรงพีระมิดของยอดเขาทั้งห้าเรียงรายเป็นภาพวิวมุกกว้างรอบทะเลสาบ

กลางน้ำสีฟ้าสดใสมีเรือพายหลายลำลอยละล่อง ซึ่งชมทิวทัศน์

สวยงามของโรงแรม ทะเลสาบ และภูเขารอบตัว คริสต์เดินเลียบชายหาด ไปยังท่าเรือที่มีตู้บริการเช่าเรือ พนักงานชายหญิงช่วยรับนักท่องเที่ยวขึ้นจากเรือหลังจากครบเวลาและคอยช่วยนักท่องเที่ยวชุดใหม่ลงเรือ

คริสตัยังไม่อยากพายเรือตอนนี้ แม้อากาศเย็นสบาย แต่หากนั่งกลางแดดนานๆ ก็ร้อนไม่น้อย จึงเดินเลยตู้บริการเช่าเรือไปยังชายป่าไม่ห่างจากลานจอดรถ เขาเห็นกระท่อมหลังหนึ่งปลูกอยู่ใกล้ต้นวิลโลว์ที่ใบกวัดแกว่งไปตามแรงลม ให้ความร่มรื่นทั่วบริเวณ หน้าบ้านจัดสวนสวยงามดอกไม้หลากหลายชนิดเรียงรายเป็นแนวมาตั้งแต่หน้าโรงแรม ผ่านหน้ากระท่อมไปจนถึงชายป่า และเลยไปจนถึงจุดที่ป่าแยกออกเส้นทางเดินป่าและระยะทาง เขาตั้งใจจะเดินไปดูที่ป่า แต่ระหว่างที่เดินผ่านหน้าบ้านหลังเล็ก เขาก็เห็นชายชราคนหนึ่งกำลังก้มๆ เงยๆ อยู่หน้าแปลงดอกไม้พอได้ยินเสียงฝีเท้าก็เงยหน้าขึ้นส่งยิ้มและทักทายโดยไม่ทันเห็นตัวด้วยซ้ำ

“สวัสดีครับ วันนี้อากาศดีเหมาะสำหรับเดินป่ามากนะครับ”

“อ้อ...” คริสต์จึงไปเสียวินาที ก่อนจะตอบ “ครับ แต่ผมยังไม่คิดจะไปเดินป่าวันนี้ เพราะมันสายมากแล้ว”

ชายชราลุกขึ้นยืน ผมบนศีรษะขาวโพลน เขาเดินเข้ามาใกล้โดยมีแปลงดอกไม้เป็นแนวรั้วเตี้ยๆ คั่นระหว่างทั้งสอง

“เส้นทางเดินป่ามีแบบระยะใกล้ไม่กี่ชั่วโมงไปจนถึงหลายวัน เส้นทางเลียบทะเลสาบก็ใช้เวลาประมาณสี่ถึงห้าชั่วโมง” ชายชราแนะนำ “อ้อ ผมชื่อรอยครับ เคยเป็นคนสวนของโรงแรมตั้งแต่โรงแรมเปิดได้ยี่สิบปี ถึงตอนนี้ผมจะเกษียณแล้ว แต่ถ้ามีอะไรสงสัยก็ถามผมได้ เพราะผมเคยเดินป่าทุกเส้นทางในแถบนี้ เคยเป็นไกด์พาตกปลา ซี่ม้า และแคมป์มาหลายสิบปี ผมยินดีให้บริการครับ” เขาบอกด้วยความภาคภูมิใจ

คริสตัยิ้มกว้างเมื่อเห็นไม้ตรีของอดีตพนักงานโรงแรมที่หยิบบินให้และเขาก็ยินดีรับ

“ผมชื่อคริสตั แต่เพื่อนๆ ชอบเรียกว่าคริส จะพักที่นี้หนึ่งเดือนครับ

เพิ่งมาถึงวันนี้เองก็เลยออกมาสำรวจรอบๆ ก่อน คิดว่าพรุ่งนี้จะเริ่มเดินป่า
เส้นทางใกล้ๆ แล้วค่อยไปไกลขึ้นครับ”

“ดีครับ นักท่องเที่ยวเพิ่งเดินทางมาถึงต้องค่อยๆ ปรับตัว อย่าเพิ่ง
รีบเลือกเส้นทางระยะไกล บางทีร่างกายปรับตัวไม่ทัน ผมเห็นมาหลายคน
แล้วที่มันนอกมันใจว่าตัวเองไหว แต่สุดท้ายต้องเรียกพาราเมดิก^๑ไปช่วย”

“ครับ ผมก็กลัวเหมือนกัน” คริสต์หัวเราะ “ถึงจะไปเดินป่าบ่อยๆ แต่
ก็ไม่ค่อยได้เดินระยะไกลแบบข้ามวันข้ามคืน อีกอย่างผมก็ทำงานในออฟฟิศ
เป็นส่วนใหญ่ เกรงว่าร่างกายอาจจะไม่พร้อม”

“ครับ...” รอยตอบ ทว่าสายตาของเขาที่มองคริสตึ้นดูเปลี่ยนไป ตั้งแต่
เห็นชายหนุ่มหัวเราะ คิ้วลีซาวขมวดเข้าหากัน “คริส...”

“ครับ คริสตึ้น” เขาพยักหน้า คิดว่ารอยยิ้มของเธออีกครึ่ง

“คุณเคยมาพักที่นี่มาก่อนหรือเปล่า ทำไมผมรู้สึกคุ้นหน้าคุณจัง”

“ผมเพิ่งมาที่นี่เป็นครั้งแรกครับ ผมอยากมานานมากแล้วตั้งแต่เห็น
รูป จึงรวบรวมวันหยุดสองปีเพื่อจะได้มาพักยาว”

“อืม...ผมอาจจะจำคนผิด เหมือนกับเคยเห็นคุณที่ไหนมาก่อน” รอย
ส่ายหน้าช้าๆ “แต่แกแล้วยิ่งเลอะเลือน อีกอย่างผมก็เจอนักท่องเที่ยวเยอะ
เหลือเกิน”

“ครับ”

“ว่าแต่คุณมาจากประเทศอะไรนะ”

“อ้อ ผมเป็นลูกครึ่งไทย-อเมริกันครับ แม่เป็นคนไทย ผมเกิดและ
โตที่อเมริกา แต่ผมดูคล้ายคนเอเชียมากกว่าตะวันตก”

“ขอโทษที่ถามนะครับ คือผมรู้สึกเหมือนเคยรู้จักคุณมาก่อน อาจจะ
เป็นพ่อ หรือปู่ของคุณ”

“อืม...ผมไม่แน่ใจ พ่อกับแม่ชอบพากันไปเที่ยวบ่อยๆ อาจจะเคยมา

^๑ Paramedic เจ้าหน้าที่ประจำรถพยาบาล หรือหน่วยปฐมพยาบาล ช่วยเหลือผู้ประสบภัย

เที่ยวที่นั่นก็ได้ครับ”

“ครับ” ชายชราพึมพำ คิดว่าตนเองจะเลอะเลือนมากกว่า จึงรีบบอก “ถ้าฉันเชิญคุณเดินเที่ยวตามสบายเถอะครับ ผู้จัดการโรงแรมคงไม่สนใจ ถ้ารู้ว่าผมรบกวนแขก”

“ไม่ได้รับกวนเลยครับ ผมยินดีที่ได้รู้จักคุณรอย และยังอดคิดไม่ได้ว่าโรงแรมมีสวัสดิการให้พนักงานดีมากนะครับ คุณลุงยังได้พักที่นั่นถึงจะเกษียณไปแล้วก็ตาม”

“ก็ส่วนหนึ่งครับ แต่จริงๆ แล้วเขตนี่เป็นส่วนหนึ่งของพนักงาน ตรงนั้นเขาสร้างหอพักขึ้นใหม่ให้แทนเมื่อก่อนที่เคยพักอยู่ที่ชั้นล่างของโรงแรม ตอนหลังก็ปรับปรุงเพื่อเป็นห้องพักแขก และพนักงานก็จะได้มีที่พักเป็นสัดส่วน แต่บ้านหลังนี้พ่อของผมที่เป็นคนสวนของโรงแรมเป็นเจ้าของและพักอยู่ที่นั่นจนตาย ผมที่ทำงานต่อมาก็เลยได้รับอนุญาตให้อยู่ต่อ ตอนนั้นลูกชายของผมที่เป็นหัวหน้าฝ่ายรักษาความปลอดภัยก็มาพักด้วยเวลามาทำงาน ส่วนวันหยุดก็กลับไปหาครอบครัวในเมืองใกล้สถานีรถไฟอีสต์เกต นั่นแหละครับเพราะลูกต้องไปโรงเรียน และเป็นเพราะครอบครัวของเราทำงานที่นั่นมาหลายรุ่น เจ้าของโรงแรมก็เลยอนุญาตให้อยู่บ้านหลังนี้จนกว่าผมจะตายแล้วก็ได้ครับ”

“เจ้าของโรงแรมยังเป็นบริษัทรถไฟอยู่หรือเปล่าครับ” เขาสงสัย

“บริษัทเกรทเทอร์ยังถือหุ้นใหญ่อยู่ครับ” รอยตอบ

พอคริสตี้ได้ยินชื่อบริษัท เขาก็นึกขึ้นได้ทันที

“คุณลุงทำงานที่นั่นมาตั้งแต่เมื่อไหร่ครับ”

“ผมทำงานตั้งแต่อายุสิบแปด ตอนนั้นก็ปี ๑๙๓๕ ก่อนสงครามโลกครั้งที่สองสักสามสี่ปี ผมจำได้แม่นเพราะโรงแรมปิดไปสองปีระหว่างนั้น”

“ถ้ามันตอนที่มิสทูลูสกับมิสโจนส์เสียชีวิต คุณลุงยังไม่ได้ทำงานที่นั่นนะครับ” เขาพึมพำ รู้สึกผิดหวังที่คิดว่าจะได้ทราบเรื่องราวของหญิงสาวทั้งสองจากคนเก่าแก่ของโรงแรม

“อ้อ ตอนนั้นพ่อของผมนั่งทำงานอยู่ครับ ผมยังเด็ก แต่ก็พอจะรู้ว่าเกิดเหตุฆาตกรรม”

“ฆาตกรรมหรือครับ”

“ครับ ฆาตกรรม ทางโรงแรมไม่อยากให้ใครพูดถึงเพราะจะทำให้โรงแรมเสียหาย แต่ตอนนั้นข่าวก็ลงกันโครมๆ ถ้าสนใจ คุณก็ค้นจากอินเทอร์เน็ตหรือห้องสมุดได้”

“เรื่องมันเป็นยังไงหรือครับ” เขาซักทันที

“คือมีคนบุกเข้าห้องของมิลทลีย์และฆ่าเธอกับพี่สาว มิลโจนส์นะครับ พวกเขาตามล่าตัวฆาตกรทั้งคืน แทบจะพลิกป่าตามล่า แต่ก็ไม่เจอแม้แต่ศพ”

“แล้วพวกเขารู้ไหมครับว่าเป็นใคร”

รอยมองคนถามอีกครั้ง ก่อนจะพยักหน้าช้าๆ

“เขาเป็นเพื่อนกับพ่อของผมเอง แต่พ่อของผมไม่เชื่อว่าเป็นฝีมือของ เขา เขาเคยมาพักที่นี้กับเราบ่อยๆ ทุกครั้งที่ติดตามมิลเตอร์มัวร์มาที่นี้”

“เขาเป็นใครหรือครับ”

“ผมจำได้ว่าเขาเป็นผู้ช่วยวิศวกรที่ทำงานให้บริษัทที่ทำถนน Going-to-the-Sun นะครับ พ่อของคุณอะมานดาพักอยู่ที่นี้เพราะว่าผู้ถือหุ้นใหญ่ของบริษัทรถไฟและบริษัททำถนนเป็นแขกกิตติมศักดิ์พาครอบครัวมาพักผ่อนตลอดฤดูร้อนในที่นี่ พ่อเล่าว่าผู้ชายคนนั้นเป็นผู้ช่วยหัวหน้าวิศวกรมาทำงานกับเจ้านาย และชอบพอกับมิลทลีย์ แต่มิลทลีย์ก็มีคู่หม้ายอยู่แล้ว ใครๆ ก็พูดว่าหากเธอไม่เสียชีวิตไปเสียก่อน ทั้งสองอาจจะได้แต่งงานกัน”

“น่าเสียดายนะครับ ที่พวกเขาต้องมาเสียชีวิตตั้งแต่อายุยังน้อย”

“ครับ ทุกคนพูดเป็นเสียงเดียวกัน ผมว่าถ้าคุณอยากรู้เรื่องราวเกี่ยวกับโรงแรม ผมมีเรื่องเล่าเยอะแยะ และถ้าคุณมีเวลาว่างก็เชิญมาดื่มน้ำชา กับผมได้นะครับ ผมว่าง ช่วงบ่ายๆ นอกจากปลุกดอกไม้ ตัดดอกไม้ไปปัก

แจกันในห้องอาหารกับแจ่งลือบบีแล้ว ผมก็ไม่ได้ทำอะไร ได้คุยบ้าง อัล-
ไซเมอร์จะได้ไม่ถามหาอะครับ” ชายชราบอกแล้วเสียงหัวเราะ

“ได้ครับคุณลุง ถ้าวันนั้นผมขอตัวไปเดินดูเส้นทางแถวนี้ก่อนนะ
ครับ แล้วว่าจะไปพายเรือออกกำลังกายสักหน่อย”

“ได้ครับ แต่ถ้าจะตกปลาไปกับผมได้ ผมชอบออกไปตอนเช้าๆ
เพื่อคุณสนใจ”

“จริงหรือครับ” คริสต์ตื่นเต้น

“ครับ ผมไปตกปลาบ่อยๆ ปกติก็ไปคนเดียว ลูกไม่ค่อยว่างหรอ
ครับ ถ้ามีเพื่อนไปด้วยก็เยี่ยมเลย”

“ดีครับ แล้วคุณลุงจะไปเมื่อไหร่หรือครับ”

“ผมดูท้องฟ้าแล้วคิดว่าอากาศคงดีแบบนี้ไปอีกสองสามวัน ตกปลา
มันก็ต้องดูอากาศด้วย คิดว่าพรุ่งนี้คงจะเป็นวันที่ดี”

“ได้ครับ งั้นผมจะเปลี่ยนแพลนมาตกปลาก่อน ว่าแต่คุณลุงจะออก
เรือกี่โมงครับ”

“สักแปดโมงเป็นไง เช้าเกินไปไหมคุณ”

“ไม่เช้าครับ ผมตื่นเช้าประจำ ไม่มีปัญหาเลยครับ ผมจะรีบกินข้าว
แล้วมาเจอลุงที่ตอมแปดโมงนะครับ”

“ได้ครับ ถ้าวันพรุ่งนี้ พายเรือให้สนุกนะครับ”

รอยโบกมือ แล้วเดินกลับไปยังแปลงดอกไม้ที่ทำค้างไว้ คริสต์จึง
ออกเดินต่อไปจนถึงป้ายบอกเส้นทางเดินป่า แล้วจึงเดินย้อนกลับมาเช่าเรือ

อารมณ์ของเขาสดใสจากการได้พักผ่อนท่ามกลางธรรมชาติที่สวยงาม
และแสนสงบสุข เขาเลือกกินอาหารเย็นที่ห้องอาหารของโรงแรม แม้จะแพง
แต่อาหารก็อร่อยถูกใจ พร้อมมอวดอ้างว่าใช้ผักที่ปลูกจากแปลงออร์แกนิก
เพื่อสนับสนุนสินค้าจากชาวบ้านในย่านนี้ และนำมาเป็นส่วนประกอบปรุง
อาหารได้อย่างยอดเยี่ยม

คริสต์กลับขึ้นห้องอีกครั้งในตอนหัวค่ำ หลังจากไปเดินย่อยอาหารที่

ริมทะเลสาบ ฟ้ายังสว่างเพราะเป็นกลางฤดูร้อน จึงเดินออกไปนอกกระเบื้อง
ที่ใช้ร่วมกับห้องพักที่อยู่ติดกัน แต่มีราวไม้แขวนไว้ ความสูงเพียงแค่ระดับ
เตี้ยกว่ากับราวระเบียงคือประมาณเจ็ดสิบห้าเซนติเมตร บนระเบียงมีเก้าอี้
ชุดสำหรับนั่งพักผ่อน เขานอนอ่านหนังสือที่หยิบติดมือมาด้วย ชมวิวไป
พร้อมกัน ระวังอ่านไปก็รู้สึกง่วงงุน...

เสียงฮัมเพลงแผ่วเบาทำให้เขาตาปรือลึมตาแทบไม่ไหว...และหลับไป
โดยไม่รู้ตัว

CSOBYA

๒

“คุณ...”

คริสซี่มองเห็นวิวภูเขาดีดทะเลสาบคันทา เขากำลังเดินท่อมๆ ไประหว่างต้นสนห่างจากโรงแรมไปไกล ปากก็ร้องเรียก “คุณ...ผมมาแล้ว”

ร่างบางโผล่ออกมาจากเบื้องหลังต้นไม้ใหญ่ แล้วกระโดดเข้ากอดเอว เขาจบนสองร่างล้มลงไปด้วยกัน

“คุณมาแล้ว”

“โอ้...” เขาครางอย่างไม่จริงจังนัก ออกจะขำท่าทางแสบๆ ของหญิงสาวมากกว่า ก่อนจะพลิกตัวขึ้นแล้วดึงเธอลุก แลเห็นสายตาของหญิงสาวอีกคนที่ยืนอยู่ข้างต้นไม้กำลังมองพวกเขาอยู่ เขาเกรงใจสายตาคู่นั้นจึงรีบก้าวถอยหลัง แต่คนตรงหน้ายังตามเข้ามากอด

“คิดถึงคุณจัง”

“ผมก็คิดถึงคุณเหลือเกิน” เขาออดแอตแอบบอก “คิดถึงคุณทุกลมหายใจ”

“กลับมาคราวนี้แล้ว ไม่กลับไปไม่ได้หรือคะ”

“คุณฟิลลิปอยากให้ผมช่วยงานทางโน้น มีปัญหาหลายอย่างที่ ต้องแก้ไขครับ”

“แล้วอาทิตย์หน้าคุณจะได้กลับมาอีกไหมคะ” เธอถาม ตาโตด้วยความคาดหวัง

“ถ้าคุณฟิลลิปเรียก ผมก็คงได้ตามมาครับ”

“ฉันอยากให้คุณมาทำงานที่นี้มากกว่า เราจะได้เจอกันทุกวัน แทนที่จะนับวันรอคอยแบบนี้ ฉันไม่มั่นใจเลย” เธอถอนใจเฮือกใหญ่ “ฉันมีเรื่องอยากคุยกับคุณเยอะแยะเลย ถ้าวันพรุ่งนี้เราไปเจอกันที่น้ำตกดีไหม ฉันจะขอพี่แอนนาช่วยหาลอกโอเวนไปที่อื่น”

“ได้ครับ กินอาหารเช้าเสร็จผมจะรีบไปรอคุณที่นั่น”

“ค่ะ” เธอยิ้มรับก่อนจะหันไปด้านหลัง เห็นหญิงสาวอีกคนหยุดเดินนานแล้ว เพื่อปล่อยให้พุ่มสาวพุดคุยกันตามลำพัง

หญิงสาวข้างตัวจับมือของเขาแล้วพาเดินห่างออกไปอีก ก่อนจะดึงเขาหลบหลังต้นสนต้นใหญ่แล้วดึงเขาเข้าไปกอด

คริสตัลยิ้มก่อนจะก้มลงจูบเธอด้วยความคิดถึง วงแขนเล็กโอบรอบลำคอและจูบตอบเขาด้วยความคิดถึงที่ดัดเทียมกัน พอเขาถอนจูบ เธอก็ตะลึงลงบนริมฝีปากของเธอ ดวงตาสีฟ้ามองเขาด้วยความเสงเห่า แล้วเสียงกระซิบก็ดังขึ้น

“อะมานดา...ใกล้เวลาอาหารเย็นแล้ว เราต้องรีบกลับ อย่าลืมนะว่าคืนนี้คุณพ่อมีแขกร่วมโต๊ะ”

ทั้งคู่หันไปตามเสียง หญิงในอ้อมกอดของเขาจากโต๊ะ และหันมาบอก

“ฉันต้องรีบไปแล้ว พรุ่งนี้เข้าเจอกันนะคะ”

“ครับ” เขายิ้ม มองไปหน้าสดใสด้วยสายตาเปี่ยมรักก่อนที่เธอจะเขย่งตัวขึ้นหอมแก้มของเขา แล้วหมุนตัววิ่งไปตามเสียงเรียก โบกมือและส่งยิ้มให้เขาไปพร้อมกัน

เขามองตามร่างสองสาวที่กึ่งเดินกึ่งวิ่งกลับไปโรงแรม ก่อนจะถอน

หายใจออกมาเฮือกใหญ่ ออกเดินตามหลังทั้งสองไปห่างๆ เพื่อไม่ให้ใครผิด
สังเกต แล้วแยกเดินไปยังกระท่อมของโรเบิร์ตหลังจากเห็นสองสาวเดิน
เข้าไปในเขตโรงแรมเรียบร้อยแล้ว

คริสตี้ถอนหายใจยาวเหยียด... เลี้ยงผีให้ทำให้เขาตื่นจากความฝัน
ลึมตาขึ้นก็เห็นประตูระเบียงห้องติดกันเปิดออก และเด็กสองคนวิ่งออกมา
เขาลุกขึ้นนั่ง เห็นนิยายตกอยู่บนพื้นก็หยิบขึ้นมาอย่างเหม่อลอย

เด็กน้อยโอบมือทักทาย เขายิ้มและส่งยิ้มเลยไปถึงมารดาของเด็กทั้งสอง
สองที่ตามมาออกมา ก่อนจะเดินกลับเข้าห้องที่มีความเป็นส่วนตัวมากกว่า

ระหว่างอาบน้ำ สมองก็ทบทวนความฝันเมื่อครู่ ทำไมเขาถึงจับ
ผู้หญิงในภาพอย่างสนิทสนมราวกับเป็นคนรักกัน และผู้หญิงอีกคน...
แอนนา... เขาจำไม่ผิดแน่

เขาเปิดน้ำเย็นล้างหน้า... ทำทางจะดูภาพและอ่านประวัติความเป็นมา
ของโรงแรมมากเกินไปถึงเก็บเอาความฝันเป็นตุเป็นตะ พอกลับมานอนบน
เตียง เขาก็ตาสว่างเกินกว่าจะหลับลง จึงเปิดคอมพิวเตอร์เขียนอีเมลถึงบิดา
และมารดา บอกเล่าว่าสิ่งที่พักเรียบร้อยแล้ว และชอบบรรยากาศกับวิวทัศน์
ของที่นี่มาก ก่อนจะส่งรูปที่ถ่ายตัวเองในตอนบ่ายแนบไปกับอีเมล จากนั้น
ก็อ่านนิยายต่ออีกพักใหญ่ พอเห็นเวลาก็ตกใจ รีบปิดไฟเข้านอน เพราะมี
นัดกับบรอยดอนเช้าตรู่ แลเมเขาจะต้องเผื่อเวลาสำหรับซื้ออาหารเช้าและกลาง
วันอีกด้วย

เขาหลับไปในเวลาไม่นาน แม้จะคิดถึงหญิงสาวคนสวยที่จับเขาใน
ความฝัน แต่ก็ยังเป็นช่วงเวลาสั้นๆ ก่อนจะเคลิ้มหลับไปขณะริมฝีปากยัง
คลี่ยิ้มบาง

คริสตี้... คริสตี้...

คริสตี้หายใจเข้าลึก... ไม่ชอบใจที่การหลับลึกก็ถูกรบกวน

ฮือๆๆ คริส...ช่วยฉันด้วย...

ใครเรียก...จะให้ช่วยอะไร

คริสซึ้อยู่ในอาการกึ่งหลับกึ่งตื่น เขารู้สึกคล้ายกับยืนอยู่กลางห้องตรงหน้าของเขามีเงาตะคุ่มๆที่หนึ่งหันหลังและกำลังร้องไห้สะอึกสะอื้น ไหล่บางลั่นสะท้าน

‘คุณเรียกผมใช่ไหม’ เขาถาม แต่เสียงนั้นสะท้อนราวกับอยู่ในหูของเขา

‘ช่วยฉันด้วย...ฮือๆๆ’

‘คุณจะให้ผมช่วยอะไร’ เขาถาม

‘ทรมานเหลือเกิน...ได้โปรด...ช่วยฉันด้วย’

‘คุณเป็นใคร’ เขาก้าวเข้าไปหา เงาดำบนเตียงหายวับ เขาหมุนไปรอบๆ ได้ยินเสียงจากมุมห้อง และเห็นเงาจากตรงนั้น ‘คุณเป็นใคร จะให้ผมช่วยได้อย่างไร’

‘ช่วยด้วย...ฆาตกร...ฆาตกร...’

เสียงประโยคสุดท้ายโหยหวนและเล็กแหลมจนคริสซึอสะดุ้งเฮือก เขาลุกขึ้นนั่งกลางเตียง รีบเปิดไฟตรงหัวเตียงและมองไปตรงมุมห้องที่มีเงาดำเคยอยู่ตรงนั้นแต่ก็ไม่เห็นใคร นอกจากเงาตะคุ่มจากโคมไฟที่ตั้งอยู่ติดกับเก้าอี้พักผ่อนและแสงไฟที่ส่องไม่ถึง

เขายกมือลูบหน้าแล้วพบว่ามือเขาร้อนชื้นเต็ม ไม่ใช่แค่บนหน้า แม้แต่เลื้อยบนก็ยังชื้นชื้น เขาถอดเสื้อโยนทิ้งข้างเตียงและทิ้งตัวลงนอนอีกครั้ง

เขาไม่ใช่คนกลัวผี และไม่เคยพบเหตุการณ์ประหลาดใดๆ มาก่อนในชีวิต แม้จะได้ฟังเรื่องเล่าชวนขนหัวลุกมานักต่อนัก แต่ก็ไม่เคยเจอกับตัว คิดเสมอว่ามันเป็นเรื่องไร้สาระ วิญญาณก็เป็นเพียงพลังงานของคนตายที่ยังคงอยู่หลังร่างกายเนาเบื่อย แต่พลังงานนั้นคงยังวนเวียนอยู่ที่นี่

เกือบสามนาฬิกา คริสซึอเอนมือไปปิดไฟหัวเตียงอีกครั้งแล้วเอนตัวลงนอน แต่ทันทีที่เขาเคลิ้มหลับ เสียงร้องไห้คร่ำครวญก็ดังขึ้นอีกครั้ง

‘ฆาตกร...ไอ้ฆาตกร...คนสารเลว...’

พอลืมตา เสียงก็เงียบไป คริษฐ์ถอนใจเฮือก ก่อนจะลุกเปิดไฟ และเดินไปเปิดประตูระเบียงให้อากาศเย็นจากด้านนอกเข้าไปในห้อง เขารูดม่านเปิดให้เห็นทิวทัศน์ภายนอก

แสงจันทร์สว่างส่องสะท้อนผืนน้ำและภูเขา เขาหนึ่งบนเตียงเหม่อมองเงาตะกุ่มของภูเขาด้านนอกอยู่หลายนาที...ก่อนจะหึ่งตัวลงนอน สงสัยเหลือเกินว่าถ้าไม่หลับจะได้ยินเสียงร้องให้อีกหรือไม่

เงียบ...ทุกอย่างเงียบสงบ ได้ยินแต่เสียงแมลงจากด้านนอก...นอนฟังเสียงของมันเพลินจนหลับไปอีกครึ่ง คราวนี้เขานอนหลับลึกจนถึงเช้าและไม่ได้ยินเสียงร้องให้อีกเลย

เสียงนาฬิกาปลุกดังขึ้น คริษฐ์ลุกพรืดพรวด จำได้ว่าต้องรีบไปพบชายชราตามนัดจึงวิ่งเข้าห้องน้ำ ทำธุระส่วนตัวและแต่งตัวในเวลาอันรวดเร็ว เขาวิ่งลงไปซื้อแซนด์วิช หลังจากเติมน้ำลงในขวดพลาสติกสำหรับเดินป่าเสียงบิตติซ่องข้างใบแล้วก็เดินวิ่งไปที่บ้านของรอย ก็เห็นชายชรายืนรออยู่

“อรุณสวัสดิ์ครับ” รอยทัก

“อรุณสวัสดิ์ครับ หวังว่าผมคงยังไม่สาย” เขากะระหัดกระหอบพลางมองนาฬิกาข้อมือ เหลือเวลาอีกไม่กี่นาทีก็จะถึงเวลานัด

“ไม่ต้องรีบหรอกครับ ไปกันเองสบายๆ” รอยบอกยิ้มๆ ก่อนจะหยิบข้าวของที่วางไว้ข้างตัว แล้วออกเดิน “เรื่องจอดด้านหลังครับ เราจะไม่ลงที่ท่าของโรงแรม แต่ไปลงที่ท่าเรือสาธารณะของชาวบ้านและนักท่องเที่ยวที่ไม่ได้พักที่โรงแรมครับ”

“อ้อ ครับๆ” เขารีบช่วยชายชราหิ้วถังและอุปกรณ์ตกปลา

รอยพิมพ์ขอบคุณแล้วทั้งสองก็เดินไปตามเส้นทาง ผ่านแยกที่มีป้ายติดบอกเส้นทางเดินป่า เดินเลยไปอีกนิดก็มองเห็นป่าสนคู่หน้าตา

“ท่าเรืออยู่อีกไกลไหมครับ”

“เลยป่าสนนี้ไปอีกนิดก็จะเจอเส้นทางที่รับรถเข้ามาได้ ให้นักท่องเที่ยว

เอาเรือมาลงที่ท่าสาธารณะครับ”

“ครับ” เขาพึมพำและมองไปรอบตัว คิ้วหนาขมวดเข้าหากัน... ดันไม้
ตรงโน้นที่เขาจับกับหญิงสาวในฝัน ไม่คิดเลยว่ามันจะมีอยู่จริง

“มีอะไรหรือเปล่าครับ” ชายชราหันกลับมาถามเมื่อเห็นชายหนุ่มชะลอ
ฝีเท้าลง และมองไปที่ต้นสนต้นใหญ่

“เปล่าครับ พอตีผมกำลังคิดว่าเหมือนเคยเห็นต้นสนต้นนั้นมาก่อน”

“อ้าว ผมนึกว่าคุณเพิ่งมาเที่ยวครั้งแรกเสียอีก ป่าสนสิคีรีที่นี้เป็นป่า
ที่มีอายุเกือบแปดร้อยปีแล้วกรรมัง อุทยานจึงไม่ยอมให้ตัดถนนผ่าน และ
ต้นนั้นเป็นต้นที่ใหญ่ที่สุด”

“ผมเหมือนกับเคยเห็นมันในความฝันครับ”

“ขนาดนั้นเชียวยหรือครับ” รอยหัวเราะชอบใจ ทำให้คริสตัสหัวเราะตาม

“ขนาดนั้นเชียวยละครับ ไม่อยากบอกเลยว่าตั้งแต่มาถึงที่นี่ ผมฝัน
มากกว่าที่เคยฝันมาตลอดหลายเดือนที่ผ่านมาเสียอีก”

รอยส่ายหัวและยังหัวเราะชอบใจ

คริสตัสล้มดันไม้ใหญ่ขึ้นไปเมื่อเดินเกือบจะทะลุป่าไปถึงท่าเรือ แล้ว
สนใจสิ่งอื่นแทน ชายชราผูกเรือไว้ที่ท่า เป็นเรือไม้ขนาดหนึ่งได้สามถึงสี่คน
รอยบอกให้เขานั่งตรงหัวเรือ ขณะที่เจ้าตัวนั่งตรงท้ายเรือ แล้วพายออกไป
จากท่า

ลักพักทั้งสองจึงลอยหนึ่งอยู่กลางทะเลสาบ ช่วงเวลาเข้าหมอกบางยัง
อ้อยอิ่งเหนือผิวน้ำ พอมองไปที่โรงแรมก็เห็นหมอกบดบังอาคารไปเกือบครึ่ง
ภาพนั้นคล้ายกับสะท้อนให้คริสตัสสัมผัสได้ถึงปริศนาที่ซ่อนเร้นอยู่เบื้องหลัง

“คุณลุงพอจะจำรายละเอียดคดีฆาตกรรมแอนนาบับอะมานดาได้หรือ
เปล่าครับ” เขาตัดสินใจถามขึ้นหลังจากทั้งสองหย่อนเบ็ดลงในน้ำแล้ว รอ
เวลาปลากินเหยื่อ

“จำได้สิครับ เพราะผมต้องคอยเล่าให้นักท่องเที่ยวฟังมาหลายปี และ
ผมก็เล่าให้คุณฟังเมื่อวาน”

“ครับ ผมอยากทราบรายละเอียดเพิ่มเติมอีกหน่อย หวังว่าคุณลุงคงจะไม่รังเกียจ”

“ไม่เลย คุณอยากรู้เรื่องอะไรละ ถ้าตอบได้ผมก็ยินดี”

“ก็เรื่องราวของทั้งคู่ที่คุณลุงทราบนะครับ อย่างเรื่องส่วนตัว ความ เป็นมาของครอบครัวอะไรทำนองนั้น”

“ได้สิ...ผมมีเวลาทั้งหมด” รอยหัวเราะ ยินดีที่ได้คุย หลังเกษียณก็มี โอกาสได้ไม้ไผ่ข่อยเต็มที “เรื่องครอบครัวหุลย์ ผมจำได้ดี หัวหน้าครอบครัว คือมิสเตอร์อเล็กซ์ หุลย์ เป็นเศรษฐีจากซีแอตเทิล เป็นพ่อของอะมานดา และแอนโทนี ขณะที่แอนนาเป็นลูกติดของจูเลียกับสามีเก่า แต่มิสเตอร์ อเล็กซ์ก็รักเหมือนลูกในไส้

“ตอนนั้นแอนนาหมั้นหมายอยู่กับนายธนาคารอายุมากกว่าเธอหลาย ปี และตามมาเที่ยวพักผ่อนด้วย อเล็กซ์จึงห้องพักให้แก่ครอบครัวและ พนักงานตลอดฤดูร้อนจริงๆ พวกเขาที่มาหลายครั้งแล้ว แต่ปีนั้นบริษัทของ อเล็กซ์เริ่มตั้งงบก่อสร้างถนน จึงเข้าห้องตลอดฤดูร้อนเพื่อจะได้ทำงานไป ด้วย ส่วนแอนนาและอะมานดาก็โตเป็นสาวเต็มตัว คนหนึ่งเพิ่งเรียนจบ มหาวิทยาลัย สวยและเก่ง ใครเห็นก็หลงรัก พี่สาวเป็นคนเงี้ยบๆ นานๆ ถึง จะได้ยินเธอพูดเสียที ส่วนแอนโทนีตอนนั้นอายุใกล้เคียงกับผม เรามักจะ ออกไปเล่นด้วยกันบ่อยๆ”

“ครับ แล้วเมื่อวานคุณบอกกลับคล้ายคล้ายคลาว่าอะมานดาก็มี คู่หมั้นคู่หมายเหมือนกัน”

“ตอนนั้นการหมั้นยังไม่ประกาศออกมา แต่ใครๆ ก็พูดเป็นเสียง เดียวกันว่าทั้งสองเหมาะสมกันมาก และวางแผนว่าจะแต่งงานกัน เพราะ โอเวน มัวร์ วิศวกรของบริษัทเป็นทายาทของตระกูลเก่าแก่จากอังกฤษ พ่อเป็นเชื้อพระวงศ์ หน้าที่การงานก็ดี เป็นมือขวาของฟิลลิปผู้ควบคุม การก่อสร้างถนน เขามาที่โรงแรมแทบทุกอาทิตย์เพื่อประชุมงานกับมิสเตอร์ อเล็กซ์ แต่อะมานดากลับมาตายเสียก่อน”

“หลังจากนั้นล่ะครับ คุณลุงทราบข่าวพวกเขาอีกหรือเปล่า หมายถึงครอบครัวหุลยส์หรือแม่แต่คู่หมั้นของทั้งสอง”

“ครอบครัวหุลยส์ไม่กลับมาที่นี่อีกเลย ถึงครอบครัวจะถือหุ่นอยู่ก็ตาม ภายหลังแอนโทนีพาครอบครัวมาเที่ยวบ้าง แต่หลังสงครามโลกครั้งที่สอง เศรษฐกิจอเมริกันก็ไม่ได้ฟูฟ่องเหมือนก่อนหน้าแล้ว ไม่มีงานปาร์ตีทุกคืน ไม่จ่องโรงแรมทั้งชั้นสำหรับเพื่อนและญาติอีก ทุกอย่างเปลี่ยนไปตามสภาพเศรษฐกิจ”

คริสตัสถอนใจ เสียงร้องไห้เมื่อคืนทำให้เขาลืมไม่ได้ง่าย ๆ เพราะมันเป็นต้นเหตุที่ทำให้เขานอนหลับๆ ตื่นๆ เกือบตลอดทั้งคืน แล้วเขาก็พิมพ์ “ปกตีผมไม่ใช่คนเชื่อเรื่องวิญญาณ...”

คำพูดนั้นทำให้รอยย่นหน้าขี้สลบตาเขาทันที

“คุณเจออะไรอย่างนั้นรี”

“อ้อ...แค่รู้สึกเหมือนได้ยินเสียงร้องไห้ล่ะครับ พอตื่นก็เงียบไป”

“คุณพักอยู่ที่ห้องหมายเลขอะไร”

“ห้อง ๔๐๔ ครับ”

รอยนั่งนั้น...หลายคืนที่คิดว่าเขาจะถามขึ้นอีกครั้ง

“แล้วเมื่อคืนคุณนอนได้หรือเปล่า”

“ก็มาหลับได้นานขึ้นตอนใกล้สว่างครับ ก่อนหน้าก็ฝันแปลกๆ แล้วก็ได้ยินเสียงร้องไห้”

“แล้วคุณไม่กลัวรี”

“อืม...ก็ไม่ค่อยชอบครับ มันทำให้ผมพักผ่อนไม่เต็มที่ แต่ผมก็ไม่เห็นอะไรนอกจากได้ยินเสียง บางทีผมอาจจะหูผัดก็ได้ครับ หรือว่าเป็นแค่เสียงในความฝัน พอตื่นก็หายไป คุณลุงกำลังจะบอกผมว่ามีผีที่โรงแรมอย่างนั้นหรือครับ”

รอยหัวเราะ เสียงนั้นไม่ฟังขบขันเหมือนก่อนหน้านี้

“ผมตอบไม่ได้หรอก เพราะไม่เคยเจอเหมือนกัน ได้ยินแต่แขกเล่า

ให้ฟัง ส่วนใหญ่ก็เป็นเสียงร้องไห้แหละคุณ แต่หนักหน่อย บางคนก็เห็น
วิญญาณ”

“ของใครหรือครับ”

“เขาบอกว่า เป็นวิญญาณของอะมานดา เพราะห้องนั้นเป็นห้องพักของเธอ”

“ห้อง ๔๐๔?”

“ครับ”

คริสตัสต์ลมหายใจเข้าลึก รอยจึงบอก

“ผมไม่คิดว่าจะมีห้องว่างเหลือตลอดทั้งซัมเมอร์... คุณอาจจะขยับย้าย
ไม่ได้”

“ผมเช่าห้องนี้ในราคาที่ถูกมาก เพราะมีเงื่อนไขห้ามย้ายและห้ามคืน
เงิน ถ้าย้ายออก เงินที่ผมจ่ายไปก็ถูกยึด”

“คุณกลัวหรือเปล่าล่ะครับ”

“อืม... ผมเชื่อว่าวิญญาณเป็นเพียงพลังงาน” เขาถ่ายหน้าซำๆ “แต่ทำ
อะไรเราไม่ได้ ถ้าบอกให้แม่ฟัง แม่จะต้องบอกว่าวิญญาณมาขอส่วนบุญ
ตามความเชื่อของคนไทยในทางศาสนาพุทธ”

“บางทีสาเหตุที่เธอยังอยู่ตรงนั้นก็เพราะคนร้ายยังไม่ได้รับโทษ จิตที่
อาฆาตแค้นก็ยังคงวนเวียนอยู่ที่นั่น”

“ผมเคยได้ยินเรื่องเล่าแบบนี้มาเยอะครับ” เขาหัวเราะเบาๆ “แต่ก็
ไม่เคยเจอกับตัวเอง คิดว่าตัวเองเป็นคนจิตแข็งมาตลอด”

“มีแขกหลายคนที่หน่ไม่ได้ขอคืนห้อง ขอเงินคืนและโวยวายเยอะ
ครับ ผู้จัดการถึงต้องใช้วิธีนี้”

“ก็มีเหตุผลครับ”

“แล้วคุณคิดว่าจะพักอยู่ที่ห้องนั้นต่อไหวไหม” รอยหัวง

“น่าจะไม่มีปัญหาครับ อาจจะบอกเธอดีๆ ว่าป่านนี้คนร้ายคงจะตาย
ไปแล้ว เหตุการณ์มันผ่านไปตั้งเจ็ดสิบห้าปี เธอก็ควรจะไปได้แล้ว

เพราะแม่ของผมเชื่อเรื่องการเวียนว่ายตายเกิด”

รอยหัวเราะเสียดัง

“คุณเชื่อไหมว่าเมื่อหลายสิบปีก่อนมีผู้จัดการโรงแรมคนหนึ่ง พบาทหลวงไปพักที่ห้องนั้นเพื่อให้ช่วยขับไล่วิญญาณ ยังไม่ถึงเช้า บาทหลวงก็วิ่งหนีออกมาจากห้องแล้วขับรถออกจากโรงแรมไปเลย แต่ไม่เคยเล่าว่าเจออะไร”

“ไม่น่าเชื่อเลย อะมานดาเป็นคนสวยน่ารักอารมณ์ดี ไม่น่าเชื่อเลยว่า จะอาฆาตแค้นได้ขนาดนี้”

“สวยน่ารักนะพอเข้าใจ แต่คุณรู้ได้ไงว่าเธออารมณ์ดี”

“เออ นั่นสิครับ” เขาหัวเราะก้อๆ “ผมเห็นรูปเธอที่โรงแรมเมื่อวาน เธอสวยมากนะครับ”

“ครับ สวยมาก ผมจำได้ว่าหนุ่มๆ ติดกันเกรียว เดินไปทางไหน ผู้ชายก็มองจนเหลือยวหลัง”

“คุณลุงเคยเจอเธอหรือเปล่าครับ”

“เจอสิ นอกจากจะสวยแล้ว เธอยังมีอัธยาศัยดี ใครๆ ก็รัก ตอนเด็กๆ ผมออกไปตากปลากับเธอหลายครั้ง เธอมักมีขนมอร่อยๆ จากในครัว มาฝากเสมอ เพราะถ้าไม่ใช่แขกไม่มีทางได้กิน และเธอกับเพื่อนของพ่อ...สนิทสนมกันมาก ผมเห็นเธอคุยกับเขาบ่อยๆ”

“คนที่ฆ่าเธอแหละหรือครับ”

“ใช่ ซึ่งมันก็น่าแปลกนะ สองคนนั้นคุยกันถูกคอมาก ดูเธอมีความสุข แต่ไม่เข้าใจว่าเกิดอะไรขึ้น เขาถึงลงมือฆ่าเธอได้”

เป็นคำถามที่ไม่มีใครตอบได้ คริสตี้ได้แต่คิดถึงหญิงสาวในความฝัน และจูบของเธอก็ทำให้หัวใจของเขาลั่นไหวยิ่งกว่าจูบของหญิงสาวคนไหนๆ ในอดีตด้วยซ้ำ

รอยมองชายหนุ่มที่นั่งเหม่อลอยมองแผ่นหน้าด้วยสายตาครุ่นคิด มีอะไรหลายอย่างในตัวชายหนุ่มที่เขารู้สึกคุ้นเคย ไม่อยากเชื่อเลยว่าเวลาผ่าน

ไปนานถึงเจ็ดสิบห้าปีแล้ว...จะได้เห็นคนที่มึนหน้าดาราไว้กับเป็นคนเดียวกัน
นั่งอยู่ตรงหน้า

ตอนนั้นเขาอายุแปดขวบ...เมื่อบิดาพาเพื่อนใหม่เข้ามาในบ้าน ภาย
หลังก็มาค้างกับพวกเขาบ่อยๆ เวลาที่เขาตามฟิลลิปมาที่โรงแรม แต่หลังจาก
คืนวิบิโยคเขาก็หายตัวไปอย่างไร้ร่องรอย ไม่เจอแม่แต่ศพ

และถึงบิดาจะไม่คิดว่าเพื่อนของท่านเป็นฆาตกร แต่หลักฐานทุก
อย่างก็มัดตัวเขาแน่นหนา ตำรวจตามหาตัวเขาแทบจะพลิกทุกตารางนิ้วของ
อุทยาน มีเพียงรอยเท้าอยู่ใกล้เขื่อนของโรงผลิตไฟฟ้า แต่ไม่เจอตัว ทุกคน
เชื่อว่าเขาหนีการตามล่าจนตกน้ำตาย ผ่านไปหลายสิบปีก็ไม่เคยพบศพของ
เขาจนกระทั่งเรื่องฆาตกรค่อยๆ ถูกลืมเลือนไป และวิญญูณของอะฆาตกร
ที่ออกมาเรียกร้องความยุติธรรมก็กลายเป็นความโด่งดังของโรงแรมมาจน
กระทั่งทุกวันนี้

ชายต่างวัยกลับบ้านพร้อมกับปลาน้ำลึก รอยตกปลาแต่พอกินและ
เก็บเข้าตู้แช่แข็งไว้สำหรับอีกหลายวันข้างหน้า บ่ายนั้นเขาชวนคริสซี่อย่างปลา
ที่สวนหลังบ้าน หลังจากพูดคุยกันจนได้ข้อมูลท่องเที่ยวมากมาย คริสซี่ก็
ตัดสินใจว่าวันพรุ่งนี้จะไปทัวร์ถนน Going-to-the-Sun และวันต่อไปค่อย
ออกไปเดินป่าแบบไปเช้า-เย็นกลับเป็นการเริ่มต้น รอยจึงแนะนำเส้นทางเดิน
รอบทะเลสาบ และจะผ่านเขื่อนผลิตไฟฟ้าของโรงแรม ก่อนจะวนกลับมา
ถึงโรงแรมใกล้ค่ำสำหรับการออกเดินป่าวันแรก

หลังจากดูเส้นทางบนแผนที่ของรอยเรียบร้อยแล้ว เขาก็ลากลับ
พร้อมความอึด จนนึกคิดว่าไม่ต้องการอาหารเย็นอีกแล้วในคืนนี้ เขาค่อย
อาหารด้วยการเดินย้อนกลับไปชมสวนสนโบราณ เส้นทางที่เป็นวงกลมให้
วกกลับไปโรงโรงแรมหลังเดินชมรอบบริเวณ ดันสนที่มีขนาดเส้นรอบวงของ
ลำต้นใหญ่ที่สุดกลางสวนยังให้ความรู้สึกคุ้นเคย...เขาเดินเข้าไปใกล้

เสียงหัวเราะสดใสราวกับจะดังสะท้อนอยู่ในป่า

ศรีอยุธยา

สถาพรบุ๊คส์

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย บริษัทสถาพรบุ๊คส์ จำกัด

๑๘ ซอยลาดปลาเค้า ๖๓ ถนนลาดปลาเค้า

แขวงอนุสาวรีย์ เขตบางเขน กรุงเทพฯ ๑๐๒๒๐

โทรศัพท์ ๐ ๒๙๔๐ ๓๘๕๕-๖ โทรสาร ๐ ๒๙๔๐ ๓๘๗๐

e-mail : info@satapornbooks.com, www.satapornbooks.com